

ΠΑΝΔΩΡΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Συντάκται: Α. Ρ. ΡΑΓΓΑΒΗΣ, Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΒΣ. κλ.

ΤΟΜΟΣ Α.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΣΤ'. ΙΟΥΝΙΟΣ 1850.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ Ὑπακοή και μεταμέλεια, ὑπὸ Ν. Δ. — Ἡ δίκη τῶν ἑπτὰ ἐπισκόπων, μεταφρασις ὑπὸ Κ. Π. — Ὁ τάφος τοῦ Οὐίργιλίου, ὑπὸ Κ. Π. — Ὁ Κούπερος και ὁ Οὐαλτερσκῶτος, ὑπὸ Ν. Δ. — Τὰ μακρόκερα ἔντομα, ὑπὸ Ν. Δ. — Ἡ ἀγορά τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὑπὸ Ν. Δ. — Ὡδή Ἀνακρέοντος, ὑπὸ Σ. Κ. Διάφορα. — Ῥιένζης. (συνέχεια), ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Ν. Δ.

ΕΙΚΟΝΕΣ. Νέα ἀνασυρομένη τῆς θαλάσσης. — Ὁ τάφος τοῦ Οὐίργιλίου — Τὰ μακρόκερα ἔντομα.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, παρὰ τοῖς Συντάκταις, και παρὰ τῷ Τυπογράφῳ Κ. Χρ. Δούκα.
ΕΝ ΤΗ: ΔΟΠΗ: ΕΛΛΑΔΙ, παρὰ τοῖς ΚΚ. ἐπιστάταις τῶν ταχυδρομείων.
ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ, παρὰ τοῖς ΚΚ. Ἑλλ. προζένοις.
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, παρὰ τῷ Κ. Γ. Σταυρίδῃ.
ΕΝ ΣΜΥΡΝΗΙ, παρὰ τῷ Κ. Ι. Μάγνῃ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ δρ. 16, ἐλευθέρᾳ Ταχυδρομικῶν.
ΕΝ ΤΟΥΡΚΙΑ: γρόσια 80, ἐλευθέρᾳ Ταχυδρομικῶν.
ΕΝ ΔΑΚΙΑ: Δίστηλα 3 1/2 δμ.
ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ: Ρούβλ. ἀργ. 7, δμ.
ΕΝ ΤΗ: ΙΟΝΙΩ: ΠΟΛΙΤΕΙΑ: Δίστ. 3, δμ.
ΑΛΛΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ Φράγκα 16. Τὰ Ταχυδρομικὰ εἰς βάρος τῶν Συνδρομητῶν.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΧΡ. ΑΝΑΣΤ. ΔΟΥΚΑ.

1850.

Α Γ Γ Ε Λ Ι Α .

Εἰς τὸ ἐξώφυλλον τῆς ἡ Πανδιώρα θέλει ἀναγγέλλει πάντα τὰ ἐν Ἑλλάδι ἐκδιδόμενα βιβλία, ὧν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ πρὸς τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν προσέτι δὲ καὶ προσοχῆς τίνος ἄξια ἕνα βιβλία, τὰ ὁποσδήποτε ἀφορῶντα τὴν ἀρχαίαν ἢ νέαν Ἑλλάδα.

Εἰς τὸ αὐτὸ δὲ ἐξώφυλλον δέχεται νὰ καταχωρίζῃ καὶ παντὸς εἶδους φιλολογικὰς ἀγγελίας, πρὸς 20 λεπτά τὴν γραμμὴν διὰ δημοσίευσιν εἰς ἓν μόνον φυλλάδιον, πρὸς 40 λ. δὲ διὰ τρεῖς ἄλλεπαλλήλους δημοσιεύσεις.

ΡΑΓΓΟΥ ΒΑΝΣΑ,

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΡΑΓΓΟΥ,

Μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Βραχμανικοῦ παρὰ Δημητρίου Γαλαροῦ Ἀθηναίου, νῦν πρῶτον Ἑλληνιστί ἐκδοθεῖσα, καὶ μετὰ προλεγομένων καὶ παρατηρήσεων ἀξιοθεῖσα, δαπάνῃ καὶ μελετῇ Γεωργίου Κ. Τυπάλδου, ἐφόρου τῆς δημοσίας καὶ Πανεπιστημιακῆς Βιβλιοθήκης, ἐπιστολῆ δὲ καὶ διορθώσεως Γ. Ἀποστολίδου Κοσμητοῦ, Βιβλιοφύλακος.

Ἐν Ἀθήναις, 1850. Τιμᾶται δρ. 8.

ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ

ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Συντεθέν μὲν ὑπὸ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ,

Κατὰ τὰ νεώτερα καὶ δοκιμώτερα βοηθήματα, ἐκδοθέν δὲ δαπάνῃ Ἀνδρέου Κορομηλῆ.

Βιβλίον πρῶτον, περιέχον

ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ,

ἕως τῆς ἐπιμελῆς παρατίθεσσι αἱ Ἑβραϊκαί, αἱ Ἑλληνικαί, αἱ Ῥωμαϊκαί πηγαί.

Τιμᾶται δραχ. 7.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΝΑΥΤΙΚΟΝ

ΚΑΙ

ΠΡΟΞΕΝΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Ἦται, συλλογὴ τῶν περὶ ἐμπορικοῦ ναυτικοῦ καὶ τῶν προξενείων τῆς Ἑλλάδος ἐπιστήμων πράξεων. Ἐκδίδεται τὸ τρίτον, ἀδείᾳ τοῦ Β. ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν ὑπουργείου, ὑπὸ Ν. Δραγούμη. — Μετ' ἐπιγραφῆς. « Πόλις δ' ἡμῖν ἐστὶ μαγίστη τῶν Ἑλληνίδων, αἱ διακόσιαι τρήρεις, αἱ νῦν ὑμῖν παρεστᾶσι βοηθοί. Πλούτ. ἐν β. Θεμιστ. »

Ἐν Ἀθήναις, ἐκ τῆς τυπογρ. Κ. Ἀντωνιάδου, ὁδοῦ Ἐρμοῦ, ἀνω τῆς Καπνικαρέας, 1850, Τιμᾶται δρ. 5.

ΥΓΑΑ. 6

TOM A.

Η ΠΑΝΔΡΑ.

ΥΒΑΚΟΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΜΕΛΕΙΑ.

Ἐθαύματα ἀνέκαθεν τὴν διαγωγὴν τῶν Ἀγγλί-
δων μητέρων ἴσον ἐπιτηδείως ποικίλλουσιν, αὐξά-
νουν καὶ ἐλαττοῦσι τὴν εὐμένειαν καὶ τὴν φιλοφρο-
σύνην τῶν πρὸς τοὺς νέους τοὺς θωπεύοντας τὰς θυγα-
τέρας τῶν! Καὶ ὁ ἴδιος Μετερνῆχος ἔχει ἀνάγκη
νὰ λάβῃ μαθήματα ἀπὸ αὐτὰς, καὶ ἴσως διὰ τοῦτο
ἐπροσπάθει νὰ κατορθώσῃ τσαυτὰ ἔτη νὰ τὸν ἐκ-
σπεδονίσῃ ὁ λαὸς τῆς Αὐστρίας εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Καθὸ δευτερότοκος υἱὸς (1) ἀριστοκρατίδος οἰκο-
γενείας, ἐδυνήθη νὰ σπουδάσῃ κατὰ βάθος ἅλην τὴν
γυναικείαν καὶ ὑλόφρονα ταύτην πολιτικὴν, ἥτις,
τὸν μὲν πρωτότοκον ἐνθαρρύνει μὲ ἀπειρον χάριν, εἰς

δὲ τὸν δεύτερον ἀποτείνει μειδιάμα προστασίας ὁ-
πωσοῦν εὐμένες, εἰς τὸν τρίτον δίδει ἀσπασμὸν ψυ-
χρότατον, καὶ εἰς τὸν τέταρτον, εἰάν ὑπάρχῃ, μόλις
πρέφει τὸ βλέμμα. Μὴ λησμονῆτε, κύριοί μου, ὅτι
πρόκειται νὰ ὑπανδρεύσωσι τὰς θυγατέρας τῶν. Ἐάν
δὲ κατὰ δυστυχίαν κλίσις τις βλεθρία, προσήγγισε
τὴν καρδίαν τινὸς τῶν θυγατέρων τούτων πρὸς τινὰ
τῶν νεωτέρων ἀδελφῶν, τῶν εἰλώτων αὐτῶν πρὸς
οὓς αἱ εὐγενεῖς οἰκογένειαι κληροδοτοῦσι ξηρὸν ὄ-
νομα καὶ ἐλάχιστον μερίδιον... ὅποιος κίνδυνος!
Ταλαίπωροι νεώτεροι ἀδελφοί! Μὴ νομίζετε ὅτι θὰ
λάβετε τὴν ἀδειαν νὰ τραγωδηῆτε μὲ τὴν Σοφίαν,
νὰ παρατηρήσετε τὰ ἰχνογραφικὰ οὐχέδια τῆς Μα-
ρίας, ἢ νὰ συνοδεύσετε ἐφιπποὶ εἰς τὸν περίπατον
τῆν Ζωὴν! Καθ' ὅλας ταύτας τὰς περιστάσεις, ἡ
μήτηρ ἔρχεται πάντοτε δρομαία νὰ σὰς εἰδοποιήσῃ
μὲ ἄκραν λύπην τῆς ψυχῆς της, ὅτι ἡ κόρη της πά-
σχει καταβροῦν, ὅτι ἡ φορβὰς της χλωαίνει, ὅτι τὸ

(1) Ἐν Ἀγγλίᾳ, οἱ νεώτεροι υἱοὶ δὲν κληρονομοῦσι εἰμὴ ἐλά-
χιστον μέρος τῆς πατρικῆς περιουσίας.

κλειδίον τοῦ σύρτου ὅπου εἶναι κλεισμένον τὸ χαρτοφυλάκιόν της παρέπεσεν. Ὅλοι αἱ χάριτες φυλάττονται διὰ τὸν πρωτότοκον· εἰς αὐτὸν ἀναθέουσι δὲλας τὰς μικρὰς τῶν παραγγελίας, αὐτὸν συμβουλεύονται ποῖα τῶν νεωτέρων μυθιστορημάτων πρέπει νὰ ἀναγνώσων, αὐτὸς κρατεῖ τὸν ἀναβολέα τοῦ ἴππου, αὐτὸς συντροφεύει μὲ τὸν αὐλὸν τοῦ τὴν κυμβαλίτσουσαν. ὦ! πόσας νέας πατούσας καταβροῦν, ἢ μὴ δυναμένας νὰ ἐξέλθωσι, ὡς μὲ λέγουσι αἱ μητέρες τῶν ἀπῆντησα μετὰ μίαν ὥραν εἰς τὸν περίλαστον ἢ εἰς τὰ ἐργαστήρια, συνοδευομένης ἀπὸ τὸν τρισόλβιον ἀδελφόν μου τὸν πρωτότοκον!

Καὶ ὁμοίως εἶχον τινὰ πλεονεκτήματα, καὶ ὅχι εὐκαταφρόνητα· ἤμην μετριοφρων, σεμνὸς καὶ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν τεσσαράκοντα κατόπρων τῆς πατρικῆς μου οἰκίας, (ἐκτὸς ἂν ἦσαν ὅλα κατεσκευασμένα ἐπίτηδες διὰ τὸν αὐτοκράτορα Σουλῶν), ἀρκετὰ εὐμορφος· ὁ δὲ πρωτότοκος ἀδελφός μου ἦτον τόσο φιλίσθενος, ὥστε αἱ προβλεπτικαὶ μητέρες δὲν με παρημέλουσαν παρκαλύθῃ· ὅσαι μάλιστα εἶχον πολὺν θυγατέρας, κατεδέχοντο καὶ νὰ με περιποιῶνται ὀπωποῦν. Δὲν μ' ἐπροστάτευσον μὲν, ἐραίνοντο ὁμοίως συγκαταβατικώτεροι· οὔτε μ' ἐνεθάβρονον, οὔτε μὲ ἀπέβαλλον· μὲ ἄφινον μετέωρον ὡς τὴν κιβωτὸν τὴν περιέχουσαν τὰ ἱερὰ ὀστᾶ τοῦ Μωάμεθ, οὕτως ὥστε ἢ πρὸς ἐμὲ εὐμένειά τῶν ἐδύνατο εὐκόλως νὰ μεταβληθῇ εἰς ψυχρότητα, θεοείσης περιστάσεως, ἢ νὰ μεταμορφωθῇ εἰς φιλίαν διάπυρον, ἐάν ποτε ὁ θάνατος τοῦ ἀδελφοῦ μου μὲ ἀνεθίβαζεν εἰς τὴν θέσιν του. Πιστεύετε, κύριοί μου, ὅτι κἀνὲν τῶν στρατηγημάτων τούτων δὲν μ' ἐλάνθανεν· ἔχαιρον δὲ, χωρὶς νὰ ὑπεραίρωμαι, διὰ τὴν θέσιν μου, καὶ χωρὶς νὰ πιστεύω ὅτι ἡ συγκατάβασις αὐτῆ ἀπευθύνετο κυρίως πρὸς ἐμὲ.

Καρολίνα, ἡ τελευταία ἐπτά ἀδελφῶν ὄλων ὤρισμάτων, εἶχε μητέρα ἐγκρατεστάτην τῆς περὶ τὸ ὑπανδρεῖν πολιτικῆς, τῆς ὁποίας ὑπέδειξε τὰ κυριώτερα μέρη. Ἐκείνη ὁμοίως, ἐν τῇ ἀθωότητι καὶ τῇ ἀφελείᾳ τῆς καρδίας της, ἂν καὶ ἦτον πνευματώδης, δὲν συνεμερίζετο τοὺς ὑπολογισμούς της μητρὸς της· ἴσως μάλιστα, διὸ νὰ κατασταθῇ εὐδαίμων, ἤρκει νὰ ἔχη πλείωτον θάρρος, καὶ πλείωτερον εὐσταθειαν· τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν εἶχον τί ἄλλο νὰ τὴν προσφέρω, πλὴν ὀλίγων ἑκατοστῶν λιρῶν, ὀνόματος ἐντίμου, καὶ καρδίας εἰλικρινοῦς· ἢ νέα μὲ ἠγάπησε. Ποσάκις ὠνειροπολήταμεν ὁμοῦ καὶ οἱ δύο οἰκειὰν εὐδαιμονίαν, καὶ θελήτηρα ἀγάτης ἀμοιβαίας καὶ καθαρᾶς! Διὰ τὸ λοιπὸν δὲν ἐτόλμησε νὰ ὁμολογήσῃ εἰς τὴν μητέρα της τὴν πρὸς ἐμὲ κλίσιν της;

Ὅσηματίας τις ἀνευ ἠθῶν καὶ ἀρχῶν, ἀλλὰ κόμης, Σούνδερλανδὸ ἐπικαλούμενος, ἶδε τὴν Καρολίαν εἰς χορὸν τινὰ καὶ τὴν ἤρεσεν.

— Ἡ νέα αὐτῆ ὁμοιάζει βεβαίως, καὶ ὁμοιάζει ὅσον ἐνδέχεται...

— Τὴν πρώτῃν σου γυναῖκα; τὸν ἠρώτησεν ἐκεῖνος πρὸς τὸν ὁμιλεῖ.

— Ὅχι! δὲν ὑπανδρεύθην ποτέ.

— Τὴν ἀδελφὴν σου;

— Δὲν ἔχω.

— Ποῖαν λοιπὸν;

— Τὴν κυρίαν Σοφίαν Χάμμερ, ἡ ὁποία ὑπανδρεύθη ἐσχάτως τὸν Σέρ Οὐίλλιαμ Πλένυορντ, ἐπειδὴ εἶχε χιλίας λίρας τὸν χρόνον περισσοτέρας ἀπὸ ἐμὲ. Μὰ τὴν τιμὴν μου, αἰσθάνομαι ὀρεξὶν νὰ νυμφευθῶ τὴν νέαν αὐτήν, ὅχι δι' ἄλλο, πρὸς διὰ ν' ἀποδείξω εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς ἀπίστου Σοφίας, ὅτι εἶμαι ὄλως δίδου παρηγορημένος, καὶ ὅτι εὖρηκα καὶ ὠροιστότητα, καὶ κατὰστασιν περισσοτέραν ἀπὸ τὴν ἐδικὴν της.

Τὸ μόνον λοιπὸν πάθος τοῦ κόμητός μας, ἦτον ἡ ἱκανοποίησις τῆς προσβληθείσης φιλαυτίας του· διὸ δὲν ἐβράδυνε νὰ ζητήσῃ τὴν Καρολίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνοεῖται ὅτι οὐδ' ἢ μὴτηρ της ἐβράδυνε νὰ κοινοποιῆσῃ τὴν πρότασιν.

— Πλὴν... μαζμά μου... δὲν ἔχει πνεῦμα, καὶ εἶναι...

— Κόμης, ἀγαπητή μου, ἔχει δέκα χιλιάδων λιρῶν εἰσόδημα.

— Οὕτε τοῦ δεκάτου μέρους αὐτῶν θὰ εἶχ' ἀνάγκη, διὰ νὰ ζῆτω εὐτυχῆς μὲ ἄνθρωπον τῆς ἐκλογῆς μου, καὶ μὴ ὁμοιάζοντα τὸν κόμητά σας.

— Τί λέγεις, Καρολίνα μου! Κρῖμα ὅτι ἐνόμιζα ὅτι ἔχεις περισσοτέρον πνεῦμα! Κατέβαλα τόσους κόπους διὰ νὰ σε μορφώσω, καὶ σὺ εὐδοκίμησες τόσον εἰς τὸν κόσμον, ὥστε δὲν ἠλίπισα ποτὲ ὅτι αἱ ἰδέαι σου εἶναι τὸσον περιορισμέναι. Νομίζεις λοιπὸν, κόρη μου, ὅτι ἡ ὑπανδρεία γίνεται πρὸς εὐχαρίστησιν μας; Τὸ πνεῦμα, τὰ ἦθη, ἢ ἀγαθότης, ἢ προκοπή, ἢ νεότης, ἢ ὠραιότης αὐτῆ, εἶναι λέξεις κεναὶ, καλὰ διὰ τὰς μυθιστορίας· εἰς τὸν πραγματικὸν ὁμοίως βίον, ὅταν πρόκηται περὶ σπουδαίων ὑποθέσεων, τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει. Μὲ λέγεις ὅτι ὁ κόμης δὲν ἔχει ἀρχὰς καὶ ἠθῆ· ἀλλὰ ποῦ εἶδες, κόρη μου, ὅτι οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ εἶναι ἄγγελοι; τοιαύτη σκέψις χυθιοστάτη ἐκ μέρους σου εἶναι ὅσον ἐνδέχεται ἀλλόκοτος. Ἄν ἦσσαν κόρη τινὸς χωρικοῦ, τὸ ἐνοεῶν· σὺ ὁμοίως τὴν ὁποίαν θαυμάζει καὶ δακτυλοδεικτεῖ ὁ κόμης ὅλος, νὰ ἔχης τοιαῦτα φρονήματα!... Βεβαίως σου ὅτι θὰ ἐγίνετο γελοία ἂν τὸ ἐμάνθαναν οἱ ἄνθρωποι· καὶ γελοῖος δὲν πρέπει ποτὲ νὰ γίνεται κανεὶς. Δὲν λαμβάνεις τουλάχιστον ὡς πρᾶξιμα τὴν Ἑλλάδα, τὴν μητέρα αὐτῆν τοῦ πολιτισμοῦ, ὅπου, ὅχι πλέον αἱ γυναῖκες, ἀλλ' οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, διασχίζουσι θαλάσσας καὶ βουρὰ διὰ νὰ ὑπάγουν νὰ ὑπανδρευθῶν φλωρία καὶ κτήματα, χωρὶς νὰ ἐνθυμηθῶν τουλάχιστον τὸν παλαιὸν νόμον τῆς πατρίδος των, καθ' ὃν μόνοι πολῖται ἦσαν οἱ ἐκ θυοῦ Ἀθηναίων γεγονότες;

Καὶ ἡ μὲν καλὴ μήτηρ ἐσιώπησε μετὰ τὴν ἠθικὴν ταύτην διδασκαλίαν· ἡ δὲ νέα συγκινηθεῖσα, ἐξέριψε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὄμου τῆς μητρὸς της, καὶ ἔχυσεν πικρὰ δάκρυα.

Ἡ Καρολίνα ἔκλαυε! Μετὰ τὴν γέννησίν της, πρώτῃν ταύτην τὴν λύπην ἐδοκίμαζεν ἢ μὴτηρ της θὰ τὴν ἐλυπεῖτο βεβαίως, ἂν ἐσκοπε μὲ τὸ μαχαίριδιον τῶν κονδυλίων κἀνὲν τῆς δάκτυλον... ἂν

ἢ ἐσθῆς της ἐσχίζετο... ἂν ὄλισθαινοῦσα εἰς τὸν χορὸν ἐπιπέταν. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὁμοίως περὶ τίνος ἦτον ὁ λόγος; περὶ εὐτελοῦς τίνος νόμου τῆς καρδίας! ἢ μήτηρ ἤθελε νὰ ἀποκαταστήσῃ, κατὰ τὴν παραδεδομένην λέξιν, τὴν θυγατέρα της ἐκκληρύνθη λοιπὸν τὴν καρδίαν, κατεπάτησε τὸ μητρικὸν αἰσθημα, καὶ ὀπίσθη ἐναντίον τῆς συμπαθείας, τὴν ὁποίαν ἐξελάμβανε ὡς ἀδυναμίαν· ἢ δὲ ταλαίπωρος νέα ἐφοβεῖτο ν' ἀντιπαραταχθῇ εἰς μάχην, διότι θὰ τὴν ἐνήγεν ἐνώπιον τοῦ δικαιοτήριου ὄλων τῶν φίλων τῆς οἰκογενείας, καὶ ὄλων τῶν συγγενῶν τοῦ θηλυκοῦ γένους. Ἐνέδωκε λοιπὸν, ἢ μάλλον ἐσιώπησεν. Ὅλοι αἱ κανόνες τῆς νεωτέρας ἀγωγῆς, τὴν καθυπέβαλλον εἰς τοῦτον τὸν νόμον.

Ἐάν ἐνταῦθα ἠθικολογήσῃ ἐπὶ μικρὸν, ἐάν ἐμιλοχωρήσῃ εἰς φιλοσοφικὴν τινὰ παρέκβασιν, αἱ κυριαὶ θὰ συγχωρήσωσιν, ἐλπίζω, εἰς τὰ τεσσαράκοντά μου ἔτη, τὴν γελοίαν ἔτιωσιν ταύτην ἀξιώσιν. Νὰ τολμήσῃ νὰ ἐρωτήσῃ τὰς μητέρας, ὅχι μόνον τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας ἀλλὰ καὶ ὅλης τῆς Εὐρώπης, ποῖος ὁ προορισμὸς δι' ὃν προετοιμάζονται τὰς θυγατέρας των; Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας βασανίζονται ἀπὸ διδασκάλους, τελειοποιῶνται εἰς τὴν μουσικὴν, τὴν ζωγραφικὴν, καὶ τὸν χορὸν, αἱ ἐξωτερικαὶ τῶν χάριτες ἀναπτύσσονται σύγχρονα μὲ τὸ πνεῦμά των, τὰ μυθιστορήματα καὶ τὸ θέατρον ἐξυπνίζουσι πρόωρα ὅλα τὰ αἰσθηματά, μανθάνουσιν ἐκ στήθεος τὰ πάθη πρὶν δοκιμάσωσιν αὐτὰ, διὰ νὰ ἐξαξώσιν ἐπὶ τέλος αὐτὰ, αἱ μητέρες, τί ἐξ ὄλων αὐτῶν;

Πιθανὸν νὰ κατακριθῶ ὡς γελοιοῦσας αὐστηρὸς, καὶ, τίς οἶδεν, ὡς ἀναίδης ἀκόμη, ἐάν ἀποτεινῶ καὶ δευτέραν ἐρώτησιν πρὸς τὰς διὰ νὰ μάθω, μὲ ποῖα χρώματα παριστάνουσι εἰς τὰς θυγατέρας των τὸν γάμον, τὴν δυστυχεῖ ταύτην ἀνάγκη, τὸν ζυγὸν εἰς ὃν πρέπει νὰ ὑποβληθῶσι, τὸν δεσμὸν τοῦτον τὸν ὅποιον θεωρῶ ὡς τερατώδη ἠθικὴν ἔνωσιν ὀσάκις συνδέει ἐφ' ὅλης τῆς ζωῆς, ὅχι δύο ψυχὰς ἀσθονομένης ἀμοιβαίας συμπῆθειαν, ἀλλὰ δύο περιουσίας καὶ δύο ὄντα; Εἰς τὸν λεγόμενον πολιτισμὸν κόσμον, ποῖον ἄλλο μάθημα διδάσκουσιν εἰς τὰς θυγατέρας των αἱ μητέρες παρὰ τὸ εἶπε· «ἀποβλέπετε κυρίως εἰς γάμον συμφέροντα καὶ εὐάρμοστον.» Ἐξ ἐνὸς μὲν ἐξάπτουσι τὰ πάθη, ἐρεθίζουσι τὴν εὐαισθησίαν, διεγείρουσι τὰς ἐπιθυμίας, ἀναπτύσσουσι τὴν φαντασίαν τῶν ἀσθενῶν ἀλλ' ἐνθέρμων ἐκείνων ψυχῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν φροντίζουσι νὰ μορφώσωσι τὴν θέλησίν των ἰσχυράν, καὶ νὰ καταστήσωσι σταθεράς τὰς ἀρχὰς των. Πῶς θὰ ζήσωσι μὲ τὴν μικροπρέπειαν συνάμα καὶ ζωηρότητα, μὲ πάθη τὸ σω ἀγαλίνωτα, καὶ θέλῃσιν τὸς ἀσθενῆ; Ὅσα ὁμοιάσει κοῦφα κλοισίρια, ἔχοντα ἰστίαι πλείωτερα ἀφ' ὅσα πρέπει, καὶ ναυαγοῦντα διὰ τοῦτο ἅμα πνεύση ὁ προαιμικρότερος ἀνεμος.

Ἡ Καρολίνα μου ὑπανδρεύθη, ἐνῶ εἶχον μεταβῆ εἰς Γαλλίαν διὰ νὰ ἶδω τὴν μητέρα μου ἀσθενοῦσαν, καὶ ἐγένετο σύζυγος τοῦ λόρδου Σούνδερλανδ. Ὁταν ἐμαθὸν ὅτι μὲ παρήτησε τόσον εὐκόλως, ἐφρούρα

ἀπὸ ἀγανάκτησιν, ἀπὸ ἀπελπισίαν καὶ ὀργήν. Ἐξ ἡμῶν μετὰ ταῦτα ἀρῆκα τὴν δευτερεύουσαν θέσιν μου, ἐπειδὴ ὁ πρωτότοκος ἀδελφός μου εἶχεν ἀποθάνει, καὶ εἰσόδημα εἰκοσι χιλιάδων λιρῶν, καὶ τίτλος βαρονέτου εὐρέθησαν εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Ἐπιστρέψας εἰς Λονδίνον παρεσύρθη, ὡς τόσοι ἄλλοι, ἀπὸ τὸν χειμᾶρρον τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν τέρψεων, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἀπῆντησα καὶ τὴν Καρολίαν Σμηνος νέον τὴν περιεκύκλουν καὶ τὴν ἐθώπευον, ὁ σύζυγός της τὴν παρημέλει, αὐτὴ δὲ, ἀμείβουσα τὴν ἀδιαφορίαν του, τὸν κατεφρόνει.

Ὁταν μ' ἐπρωτοῖδεν ἠρυσθῆσαι, καὶ ἐδοκίμασε τὴν ἀμνηστίαν ἐκείνην, ἥτις εἶναι τὸ βεβαιότερον σύμπτωμα τῆς κρυφῆς συμπαθείας τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται μὲν αἱ γυναῖκες, προσπαθοῦσι δὲ νὰ καταστειλῶσι. Ταλαίπωρος Καρολίνα! ἀνῆκε πλέον εἰς ἄλλον. Ἄγνωθ' ἐν τὸ αἶτιον τοῦτο ἔπρεπε νὰ μὲ φανῆ ἄρκιτὰ ἰσχυρὸν ὥστε νὰ παραιτηθῶ πάσης ἐλπίδος, διότι ἤμην τότε εἰκοσιεξ ἑτῶν, καὶ συγχρόνως τετραπερασμένος· οἱ δὲ νόμοι τοῦ γάμου δὲν θεωροῦνται ἀπαρξίαστοι εἰς τὴν σφαιρὰν ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐζῶν. Ἄλλ' ἢ Καρολίνα ἦτον ἐκείνη τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐκλέξει ἡ καρδία μου· τὴν ἐσεδόμην ὡς τοιαύτην, καὶ θὰ ἐνόμιζον ἐμαυτὸν ἔσοχον ἀνοσιουργήματος, ἐάν συνετέλου εἰς τὴν ἠθικὴν της καταστροφὴν. Τὴν ἀπέφυγον λοιπὸν καὶ ἐπεζήτησα ἀλλαχοῦ ἄλλας τέρψεις.

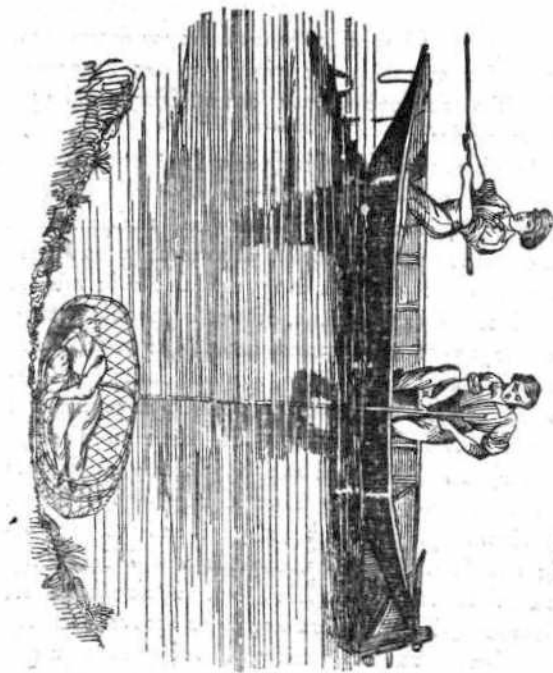
Τὸ νὰ τὰς ἐπιτύχω δὲν ἦτον πλέον δύσκολον· διότι αἱ πόλαι τοῦ παραδείσου τῶν πρωτοτόκων εἶχον ἤδη ἀνοιχθῆ ἐνώπιόν μου· ὅλ' αἱ νέαι, αἱ ὠραιότεραι, μὲ ἀπέτεινον μειδιάματα, ὅλ' αἱ μητέρες μ' ἐφιλοφρόνουσαν, ὅλα τὰ κύμβαλα ἀντήχουν ὑπὸ τοῦς λευκοὺς δακτύλους τῶν κληρονόμων, αἴτινες ἐπροσπάθουν οὕτω νὰ ἐνισχύσωσι τὴν λατρίαν μου. Ἀπὸ τίνος, κάμμία δὲν ἔπαυσε καταβροῦν, κάμμιαν ἴππος δὲν ἐχώλεινε, κἀνεὸς σύρτου τὸ κλειδίον δὲν παρέπιπτεν· ὁ θάνατος τοῦ ἀδελφοῦ μου, ὑπῆρξε, κατὰ τὴν Γραφήν, ἢ ἰδική μου ζωή. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν μὲ ἤρεσκον ὅλα ταῦτα μετ' ὀλίγον ὁμοίως μ' ἐπροξένησαν ἀηδίαν. Ἡ εὐκολία ψυχραίνει τὰ πάθη καὶ καθιστᾶ τὰς ἡδονὰς ἐπαχθεῖς. Ἐκτοτε ἀπεράσινα ν' ἀλλάξω μέτωπον, ν' ἀφῶσω τὴν ἐπίθεσιν, καὶ νὰ καταφυγῶ εἰς σύστημα ἀμνησίας. Ἠρῆσα λοιπὸν νὰ προσποιώμαι τὸν ἀκατάδεκτον καὶ τὸν ἀδιαφορὸν, καὶ ἀμέτῳς ἢ φάλαγγ τῶν μητέρων, συνασπισθεῖσα, ἐπέπεσε κατ' ἐμοῦ, μὲ κατεδίωξε, μὲ κατετραυματίσε, καὶ προσέβαλε μανιωδῶς καὶ αὐτὰ τὰ τελευταῖά μου χαρακώματα. Μὴ δυνηθεῖς ν' ἀντικρούσω μέχρι τέλος τὸ πλῆθος τῶν Ἀμαζόνων τούτων, ὅχι κατωτέρων κατὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν στρατηγηματικὴν ἐμπειρίαν τῶν κατὰ τὴν Ἀβομήνην στρατιωτῶν τοῦ Κ. Παγκαβῆ, ἔστρεψα τὰ νῶτα καὶ ἐφυγον ὁρμαίος εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Ἀλλὰ μήπως καὶ ἐκεῖ εὖρηκα καιρὸν ἀρκετὸν νὰ θεραπεύσω τοὺς μώλωπάς μου, νὰ ἀναλάβω τὰς δυνάμεις μου, ἢ καὶ νὰ ἀναπνεύσω; Εἰς Νεάπολιν, εἰς Φλωρεντίαν, εἰς Ρώμην, παντοῦ ἔθεν διεβάνον, ἀπῆντων μητέρας ἐτοίμους νὰ ὑπανδρεύσωσι τὰς θυ-

γυμνασίου, μητέρας ἀτρομήτου; και μαχηματώ-
τα; εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐφόδου. Ἐσπευσά μοι
πὼν νὰ ἀνχωρήσω και ἐκεῖθεν, και δὲν ἤσθάνθην
ἐμαυτὸν ἐν ἀνέσει, εἴ μὴ ὁπόταν ἐφθασα εἰς Τουρκίαν,
ὅπου οἱ Μουτουλμάνοι δύνανται ν' ἀποκτήσωσι τέσ-
σερας γυναίκας, ἐὰν θέλωσι, και δὲν εἶναι ὑποχρεω-
μένοι νὰ φορτισθῶσιν οὐδεμίαν, ἐὰν δὲν ἔχωσιν ὄρεσιν.
Ἡ γενέθλιος ἀρα τοῦ δεσποτισμοῦ γῆ ὑπῆρξε δι'
ἐμέ, γῆ ἐλευθερίας και ἀνεξαρτησίας.

Ἐν ἔτος μετὰ ταῦτα, εὐρισκόμενος εἰς Λιβόρνον,
πλήρης κόρου διὰ τὸν πλανήτην ἐκεῖνον βίον, ἀνέ-
γνω εἰς τινα ἐφημερίδα τὰ ἐρεξῆς:

« Ὁ κόμης Σούνδερλανδ, οὐκίνοσ τὸ διαζύγιον
ἐγένετο πρό ἐξ μηνῶν, νυμφεύεται τὴν θυγατέρα τοῦ
μαρκιῶνος Χελσέα· ὁ δὲ κόμης Μελβίλ, ὁ ἦρωσ τοῦ
προκειμένου δράματος, λῆμπε σήμερον εἰς τὰς πρῶ-
τας τῶν Παρισίων συναναστροφῶν, ἐνῶ ἡ δυστυχῆς
Καρολίνα Οὐαίλαι, βίβθεῖσα εἰς τὸν ποταμὸν διὰ νὰ
πνιγῆ ἀλλὰ διασωθεῖσα, ζῆ ἔρημοσ και μεμονωμένη
εἰς Ἰταλίαν. »

Ἡ εἰδησις αὐτὴ δὲν μ' ἐξέπληξε παντάπασι, μ'
ἐλύπησε μόνον. Ἠρώτησα περί τοῦ συμβεβηκότος οἰ-
κογενεῖας τινὰς Ἀγγλῶν κατοικοῦσας εἰς Λιβόρνον,
και ἐμαθὸν ὅτι ἡ ταλκίπωρος Καρολίνα εἶχε συνδέσει
στενὴν φιλίαν μετὰ ξένην τινὰ δούκισσαν, ἐκ τῶν νομά-
δων ἐκεῖνων ἀριστοκρατίδων, αἵτινες εὐρίσκονται εἰς
ὅλους τοὺς πολιτισμένους τόπους, και τὰς ὁποίας
εἰ και καταρρονοῦσαι κατ' ἰδίαν, δὲν ἀποβάλλουσιν
ὅμως αἱ καλαὶ τάξεις τῆς κοινωνίας, διότι ἔχουσι
τίτλον και ἐξουσίαν, διότι δίδουσι γέφυμα, συνανα-
στροφῶν και δῶρα, και περιβάλλουσι τὰ ἐλαττώ-
ματὰ των μετὰ χλαμύδα πολυτελείας και λαμπρότη-

τος. Ἡ δούκισσα αὐτὴ ἐπροξένησε τὸν βλεθρον τῆς
Καρολίνης, διότι εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἐγνώρισε τὸν
ἄξιον συνεταῖρον τῆς οἰκοδεσποίνης Μελβίλ, χαρτο-
παίκτην μέχρι μακρίας, ἀγύρτην, πλάνον και ἀσυ-
νειδίτην, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ διὰψη βίον λαμπρὸν,
ἐνῶ τὸ θῦμα τοῦ ἐστέναζεν εἰς τὸ ἀγνωστον αὐτῶν
ὅπου κατέφυγε διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἀτιμίαν του. Ὅλοι
τὴν κατέκρινον, διότι κἀνεὶς δὲν ἐγνώριζε τὰ διατρέ-
ξαντα. Ἡ νέα ὑπακούουσα εἰς τὴν μητέρα τῆς, εἶχε
παραδεχθῆ τὸν μετὰ τοῦ Σούνδερλανδ γάμον, μόνον
και μόνον διότι ἐπεβλήθη εἰς αὐτὴν ὡς καθήκον. Ἰδοὺ
ποῖον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μωρᾶς ἐπιμονῆς τῆς μη-
τρὸς, και τῆς ἀτόπου ὑποταγῆς τῆς θυγατρὸς, τοῦ
χρέους τὸ ὁποῖον ἐξεπλήρωσεν αὐτὴ τὸσον εὐσυνει-
δήτως, ἀλλὰ και τὸσον ἐπιβλαβῶς!

Ὅταν ἀναγνώσετε τὸ τέλος τῆς διηγήσεως ταύ-
της, θὰ φωνάζετε ἴσως, κυρία μου, ὅτι εἶναι μυθώ-
δης. Καὶ ὅμως ἀγνοῶ πῶς δὲν ἀπαντᾶται τὸ μυθώδες;
τὰ ἀληθῆ συμβαδάματα τῆς ζωῆς; μασ συντίθενται ἀπὸ
στοιχεῖα τόσῳ παράδοξα, ὥστε και ὁ τολμηρότερος
δραματουργὸς δυσκολεύεται πολλαίς νὰ τὰ εἰσαῆξῃ
εἰς τὸ ποίημά του. Βαρυνθεὶς τὰς διεξοδικὰς μου
περιηγήσεις κατὰ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ἡπειρον και τὴν
Τουρκίαν, ἀπεράσιστα νὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν Ἀγγλίαν,
και διηρχόμεν βραδυπορῶν τὴν Ἰταλίαν, ἔχων ἀδια-
κόπως πρό ὀφθαλμῶν τοῦ γοτθικοῦ πύργου τοῦ
γηραιοῦ οἴκου τοῦ πατρὸς μου. Ἀλλὰ δὲν ἐνθυμοῦμαι
ἐξ αἰτίας ποίας συμπτώσεως ἐβιάσθην νὰ μείνω εἰς
πολιχνίον τι τῆς Βερόνης. Ἄμα τις ξένος φανῆ εἰς
χωρίον τῆς Ἰταλίας, σμῆνος γραιδίων και μικρῶν
ἐπιαιτῶν προσενούτων ἀποστροφῆν, φράττουσι τὴν
ὁδὸν του. Κατορθώσας νὰ διαρῶγω τὰς χεῖρας τῆς
ὀχληρᾶς και ἀηδοῦς ἐκείνης σπειρας, εἰσῆλθον εἰς
μικρὸν νεκροταφεῖον, ὅπου πολλὴν ὥραν διασκέδασα, ἐὰν
τῆς λέξεως τούτης δύναται νὰ γίνῃ χρῆσις ἐπὶ κοιμη-
τηρίων, ἀναγινώσκων τὰ ἡμισβεσμένα και χορτοσκέ-
παστα ἐπιτύμβια. Ἡ καρδία μου κατεσπαράχθη ὅτε
ἶδον τὸ χωρικὸν ἐκεῖνο νεκροταφεῖον· ἀλλὰ μὲν μνή-
ματα ἦσαν συντετριμμένα, ἀλλὰ δὲ ἐξηρανισμένα, και
πληθος ἄλλων ἐγκαταλελειμμένα ἀπὸ τὴν ἐπιλήσιμονα
χεῖρα τῶν ἐπιζησάντων φίλων ἢ συγγενῶν! Εἰς τό-
πον παράμερον τοῦ νεκροταφεῖου, ἐν μέσῳ δένδρου-
δίῳν νεοφύτων, ἔκειτο μάρμαρον λευκόν, τοσοῦτω
μεμονωμένον και μακρὰν τῶν ἄλλων τάφων, ὥστε
αἰσθημα ἀνεξήγητον μ' ἔφερε πρός αὐτό. Πλησιάζ-
σας, ἔκυψα και ἀνέγνων ἐκστατικὸς, γεγραμμένον
ἀγγλιστί τὸ ἐπιτάφιον τοῦτο.

« Σὺ, φίλτατον τῆς ψυχῆς μου μέλημα, ἡ-
μάρτησας, ἀλλὰ μετενόησας, ὑπέσθης δεινὰ πᾶμ-
πολλα, και ὁ θεὸς δὲν θέλει σ' ἐγκαταλείψει. »
E. K.

Ἄγγλος λοιπὸν ἀνεπέυετο εἰς τὸ χωρικὸν ἐκεῖνο
νεκροταφεῖον. Πολλὰς και μελαγχολικωτάτας ιδέας
ἐξῆπνισεν εἰς τὴν κεφαλήν μου ἡ τυχαία ἐκείνη συν-
άντησις. Ὡς ὁ συμπολίτης μου, ἔπαθον και ἐγὼ και
περιηγούμενη. Βατρεψά τὸ βλέμμα πρός τὸ παρελ-
θὸν μου· ἀλλὰ ποῖα ἦσαν τὰ ἀμαρτήματά μου; ἀ-

μαρτήματα ἀθρώπου ζῶντος ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἀθῶα
σφάλματα νέου. Ἀνεπλόητα κατὰ νοῦν τοὺς φίλους
τοὺς ὁποῖους ἀπώλεσα, τὴν ὥραίαν και δειλὴν νέαν
τὴν ὁποίαν, ἀρῶ κατέστρεψεν ὁ κόσμος, ἐσυκορᾶν-
τησε και ἐγκατέλειψεν. Ὁ φραγκὸς ὅστις με διε-
χώριζεν ἀπὸ αὐτὴν, δὲν ἦτον στερεώτερος τοῦ θανά-
του! Μεταξὺ αὐτῆς και ἐμοῦ χάσμα μέγα ἐστήρικτα!

Τοιαῦτα θλιβερὰ ἀναλογιζόμενος, ἶδον ἄνδρα
και γυναῖκα, καταβάντας ἀπὸ ὄχημα, και εἰσελθόν-
τας εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Ἀπὸ τὴν φυσιολογίαν και
τὸ ἐξωτερικὸν των ἐφαίνοντο Ἀγγλοὶ, και διὰ νὰ
μὴ με παρατηρήσωσιν, ἐκρύβην ταχέως ὀπισθεν βάλ-
του, ἐνῶ αὐτοὶ ἐπροχώρουσαν πρός τὸν μεμονωμένον
τάφον. Καὶ ἡ μὲν κυρία ἐφαίνετο περιλυπὸς μέχρι
θανάτου, ὁ δὲ σύντροφός τῆς, κύψας πρός αὐτὴν, τὴν
καρηγόρει. Μετ' ὀλίγον ὅμως τὴν ἀρῆσε μόνην, αὐτὴ
δὲ, γονυπετήσασα ἐπὶ τοῦ μνήματος, ἔκλαυσε και
προσηυχήθη πολλὴν ὥραν. Ἡ βαθεῖά τῆς λύπη, τὰ
δάκρυά τῆς, ἡ τότε συντριβὴ τῆς κατέβληψαν τὴν
καρδίαν μου, και μ' ἐφάνη ἀτοκον τὸ νὰ κατασκο-
πεύω τὰ ἱερὰ δάκρυα τα ὁποῖα ἐβλεπον σταλαζόντα
ἐπὶ τοῦ μνήματος. Ἀνεχώρησα λοιπὸν ἀκροποδητή,
και ὑπῆγον εἰς τοῦ νεκροταφεῖου τὴν πύλην, ὅπου
ἴστατο ὁ Ἀγγλὸς. Παραδόξως πως μ' ἐχαίρεισεν
ἄμα με εἶδε, μεταχειρισθεὶς φιλοφροσύνην καταδι-
καζομένην αὐστηρῶς ἀπὸ τὰ βρετανικὰ ἔθνη, και
ἂ δύο Ἀγγλοὶ, συναντώμενοι εἰς τὰ ξένα, χροω-
στοῦσι νὰ φερωνται πρός ἀλλήλους, ἐν δὲν ἐγνώριτε
ποῖν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, μετὰ τὴν δυνατὴν βραδύ-
ρότητα. Φαίνεται ἐν τοσοῦτω ὅτι αἱ μετὰ τῆς ἡπει-
ρωτικῆς Εὐρώπης σχέσεις μας, εἶχον ξέσει και ἀπὸ
τοῦς δύο μας τὴν ἰκωρείαν ταύτην, και ἀντηλιά-
ξαμεν τοσαύτην εὐπροσηγορίαν, ὥστε ἡμίσεια ὥρα
ἤρκεσεν εἰς τὸ νὰ μᾶς ἀναδείξῃ φίλους.

— Ὅα ὅς ἐπρότεινα, με εἶπεν, ἐπειδὴ θὰ κάμετε
τὸν αὐτὸν δρόμον μετὰ ἐμέ, νὰ συνοδοιπορήσωμεν,
ἐὰν δὲν εἶχα τὴν κόρη μου μαζὶ μου ἢ κατὰ-
στάσις ὅμως τῆς υγείας και τῆς καρδίας τῆς, δὲν
τὴν συγχωρεῖ νὰ πολυμοιρῆ, διότι εἶναι πολλὰ λυ-
πημένη.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ νέα ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ νεκρο-
ταφεῖον, και ὅταν με παρετήρησεν ἐταράχθη, και
μάλιστα δυσηρεστήθη. Σημειώτεον, ὅτι αἱ γυναῖκες
δὲν με εἶχον συνειθίσει εἰς τοιοῦτον εἶδος ὑποδοχῆς.
Και νεώτερος ἀδελφὸς ὅταν ἤμην, εἶχον νικήσει πολ-
λαίς τὴν αὐστηρότητα των ἀρῶν δὲ ἔγεινα και βα-
ρονέτος, πῶς νὰ εὐρεθῆ καρδία σκληρὰ δι' ἐμέ; Ὅλοι
αἱ γυναῖκες, ὅσας εἶχον γνωρίσει περιηγούμενος, με
εἶχον πείσει, ὅτι εἰκοσι χιλιάδων λιρῶν εἰσὸδημα,
τίτλος και νεότης, ἦσαν ἱκανὰ νὰ διεγείρωσιν αἰσθη-
ματα συμπαθείας και εἰς τὰς πλέον ἀσυμπαθεῖς καρ-
δίας. Τὸ μακρὸν και μαῦρον κρῆδεμον τὸ ὁποῖον
ἔκουπτε τὸ πρόσωπον τῆς νέας δὲν ἀνεσύρθη ὅταν
ἐπλησίασα, και ἐχόλωσα μὴ δυνήθεις νὰ μαντεύσω
κἂν τὴν φυσιολογίαν τῆς· ἐπίστευσα ὅμως ὅτι ἦτον
εὐειδής, διότι, ὡς σώζων εἰτέτι τὴν φαντασίαν ζωη-
ρὰν, ὑπέθεσα ὅτι ἀγαθὸς ψυχῆς δὲν δύναται νὰ
ὑπάρξῃ ἀνευ ὠραιότητος.

Ἡτοιμαζόμεν ν' ἀποχαιρετίσω, και τοὶ βαρυθυ-
μῶν, τοὺς νέους γνωρίμους μου, ὅταν ὁ πατήρ, ὅστις
εἶχε συνομιλήσει κατ' ἰδίαν μετὰ τὴν θυγατέρα του,
πλησίασας με,

— Ἐλπίζω, με εἶπεν, ὅτι θὰ με κάμετε τὴν τι-
μὴν νὰ συγγευθῆτε μαζὶ μου ἢ κόρη μου προτιμᾶ
νὰ μείνη μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς. Με κάμετε αὐ-
τὴν τὴν χάριν;

Ἐδέχθην προθύμως τὴν πρόσκλησιν, διότι τὰ δύο
ἐκεῖνα ὄντα, εἶχον παρουσιασθῆ εἰς τὰς ὄψεις μου
εἰς τρόπον κινήσαντα και τὴν περιέργειαν, και τὴν
συμπάθειάν μου. Ἡ νέα, τὰ δάκρυά τῆς, ἡ προφύ-
λαξις τῆς, ἠρέθισαν ἄλλως τὴν ἐπιθυμίαν μου τοῦ
νὰ μάθω τί περιστατικώτερον περὶ αὐτῶν, οὐδ'
εἶχον πᾶσαι τοῦ νὰ ἔχω καρδίαν εὐαίσθητον,
ὥστε νὰ βλέπω με ἀδιαφορίαν τὴν λύπην νέας γυ-
ναικός.

Εἰς τὸ γεῦμα ὠμιλήσαμεν περὶ παντοίων ἀντι-
κειμένων, περὶ βουλευτικῶν ἐκλογῶν, περὶ αὐλικῶν
ἐπεμβάσεων και βραδουριῶν, περὶ συντάξεων, περὶ κυ-
νηγίου, περὶ στοιχημάτων, και ἐπὶ τέλους περὶ
διαζυγίων.

— Ἠκούσατε, τὸν ἠρώτησα, τὸ διαζύγιον τῆς
Λέδου Σούνδερλανδ; Ὁ τραπεζιάρχης μου ἀνεκίρι-
τησεν, ἠρῆθρῖσσε και μετ' ὀλίγον ὠχρίαστε, με ἠτένι-
σεν ἀτκαρδαμυκτὶ, ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς, και
ἀπεκρίθη·

— Ναί! ἐκεῖνη ὅμως ἀπέθανεν!

Ἀπορήτας διὰ τὴν ταραχὴν του, ἀπέτεινα πρός
αὐτὸν πολλὰς ἐρωτήσεις εἰς τὰς ὁποίας με παρεκά-
λεσε νὰ τὸν συγχωρήσω νὰ μὴ ἀποκριθῆ, και μετὰ
μικρὸν ἀνεχώρησεν. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἐκοιμήθην δι' ὅλης
τῆς νυκτός· ἡ Καρολίνα ἦτον ἀδιαλείπτως ἐμπρο-
σθέν μου, ποτὲ μὲν ἀθῶα, ἀγνή, χαρίεσσα, ποτὲ δὲ
φαιδρὰ, περικυκλωμένη ἀπὸ λάτρας, και ὑπερέχουσα
τῶν ἄλλων γυναικῶν, ἄλλοτε ἐστιγματισμένη κα-
ταφρονημένη, ἀποβεβλημένη, και ἐπὶ τέλους νεκρά!
Ἐπρωτὰθουν ἀδιακόπως νὰ μαντεύσω διὰ τί τὸ
ὄνομά τῆς κατετάραξε τὸν ὁμοτράπεζόν μου, και διὰ
τί ἀνεχώρησε τόσῳ κατεσπευσμένως. Ὑπηρετήσ τις
τοῦ ξενοδοχείου, ἐγχειρίσας με ἐπιστόλιον, ἔλυσε τὴν
ἀπορίαν μου. Ὁ συμπότης μου εἶχε σύζυγον τὴν
θεῖαν τῆς Καρολίνης, ἡ δὲ θυγάτηρ του, Ἐλένη
Κλίντων, ὑπῆρξεν ἐκ νεαρᾶς τῆς ἡλικίας φίλη ἐπι-
στήθιος τῆς ἀποθανούσης. Πολλάκις εἶχον ἰδεῖ εἰς
Ἀγγλίαν τὴν Ἐλένην τὸ πρόσωπόν τῆς με εἶχε
φανεῖ μέτριον, και τὸ πνεῦμά τῆς μᾶλλον πνεῦμα
συνέσεως ἢ λαμπρόν. Ἐξελθὼν ἀμέσως τοῦ θαλάμου
μου, ὑπῆγον πρός τὸν Κ. Κλίντων.

— Ὀνομάζομαι Τράβωρ, τὸν εἶπον, σφίγξας τὴν
χεῖρά του· ὁ δεσμὸς ὅστις μᾶς συνδέει εἶναι και ἰσχυ-
ρότερος και ἀρχαιότερος ἀπ' ὅτι ὑποθέτετε ἢ ἀνε-
ψιά σας ἐχρημάτισεν ἡ μόνη τὴν ὁποίαν ἠγάπησα μετὰ
τὴν καρδίαν μου.

Ἐσπινξε και αὐτὸς ἐπίσης φιλικῶς τὴν χεῖρά μου,
και μ' ἔδωκε τοσοῦτον περιέργους πληροφορίας περὶ

της τελευταίας περιόδου του βίου της Καρολίνας, ὡς δὲν διατάζω νὰ τὰς κοινοποιήσω πρὸς τοὺς ἀναγνώστας μου.

Αἱ δύο ἑξαδέλφαι, ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Καρολίνα, εἶχον συνανατραφῆ ἀπὸ τὴν μάμμην των, ἧτις πρώτη ἐνεστάλαξεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς Καρολίνας εὐγενῆ καὶ γενναῖα αἰσθήματα. αἰσθήματα παραγνωρίζομενα ἀπὸ τὰς ἀνωτέρας τάξεις τῆς κοινωνίας, καὶ διὰ τοῦτο ἀποβαίνοντα μάταια καὶ περιττά. Αἱ δύο νέαι, ἠλικιωθεῖσαι, εἰθεωροῦντο ὡς ἀδελφαί. Ἡ γραῖα τὰς ἡγάπα ἐξ ἴσου· ἀλλ' ὁποῖα διαφορὰ μεταξύ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης! Αἱ χάριτες, τὸ ἀνθηρὸν κάλλος τῆς Καρολίνας, ἦσαν ἀντικείμενα ἐγκωμίων ἀφθόνων· ἐνῶ ἡ Ἑλένη, μὴ ἔχουσα προῖκα ἐπίσης θαυσιλῆ, μηδὲ ὄραϊότητα ἐξαιτίαν, μόλις εἴκυσε τὰ βλέμματα, ἢ ἤκουε λόγον φιλόφρονα.

— Εἶναι διη θέλητρα, ἔλεγον διὰ τὴν Καρολίαν· πόσον ὠραία ὁμμάτια! ὁποῖον σῶμα λεπτὸν καὶ εὐλόγιστον! Πόσον κρότον θὰ κάμη μετὰ δύο ἢ τρεῖς χρόνους!

Ἐπειτα, σπρεφόμενοι πρὸς τὴν Ἑλένην, ἔλεγον·

— Διὰ τί φοβεῖσαι, κόρη μου; δὲν κάμνεις καλά παράδοξον! πῶς δὲν ὁμοιάζει διόλου τὴν ἑξαδέλφην τῆς! . . . ἴτως διορθωθῆ ἀργότερα . . . μετὰ τὴν ἡλικίαν, τὸ πρόσωπόν τῆς.

Ταλαίπωρος Ἑλένη! Ποσάκις ἐβλασφήμησε τὸ πρόσωπόν τῆς αὐτῆ, ποσάκις ἐπληγώθη ἡ καρδιά τῆς, ὅταν ἐβλεπεν ὅτι ὄλαι αἱ περιποιήσεις, ὄλαι αἱ λατρειαὶ συνῆρσαν εἰς τὴν ἑξαδέλφην τῆς. Καὶ ὅμως δὲν ἦτον ζηλότυπος. Ἄν καὶ ὄλοι ἡγάπων τὴν Καρολίαν, καὶ κάνεις τὴν Ἑλένην, αὐτὴ ἠσθάνετο κλίσειν εἰλικρινῆ καὶ ἄδολον πρὸς τὴν ὠραίαν ἀδελφὴν τῆς. Πολλάκις, καταφιλοῦσα τὴν ξανθὴν κόμην τῆς, ἔλεγεν·

— Ἦθελα νὰ ἦμην εὐμορφη ὅσον καὶ σύ· ὄλοι θὰ μὲ ἡγάπων ἀφοῦ ὅμως δὲν μὲ μισῆ ἡ μάμμη μου, δὲν παραπονοῦμαι.

Τὰ γενναῖα ταῦτα αἰσθήματα ὑπεβλήθησαν πολλάκις εἰς δοκιμασίαν· τὰ μαθήματα τὰ παραδιδόμενα καὶ εἰς τὰς δύο ἑξαδέλφας συγγενῶς, ἐφαίνετο ὅτι παρεδίδοντο εἰς μόνην τὴν Καρολίαν· ποτὲ δὲν ἔστρεφον πρὸς τὴν Ἑλένην τὴν προσοχὴν των αἱ διδασκαλισαὶ καὶ οἱ διδάσκαλοι, πλὴν ὁσάκις τοὺς ἠνάγκαζε διὰ τῆς ζωηρότητος καὶ τῆς ἀντιλήψεως τοῦ πνεύματός τῆς.

Ὅταν μετὰ μακρὸν διαμονὴν εἰς τὴν δυτικὴν Εὐρώπην ἡ μήτηρ τῆς Καρολίνας ἐπέστρεψεν εἰς Λονδίνον, ὄλοι οἱ φίλοι τῆς ἐσπευσαν νὰ παραστήσωσιν ὡς ὑπέμετρα γελοῖαν τὴν εὐλαβῆ ἐκείνην γραῖαν, ἧτις ἐπεσκέπτετο μὲν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς πτωχοὺς, δὲν ἐπαίξει δὲ χαρτίαν, οὐδ' ἐσύγχαζεν εἰς τοὺς χορούς. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αἱ ἑξαδέλφαι ἀπεχωρίσθησαν κλαίονσαι, καὶ ἠκολούθησαν ἐκάστη αὐτῶν ἄλλοιαν διεύθυνσιν· ἢ μὲν μία ἐπέδιωκε τὴν τύρβην, τοὺς καλλωπισμοὺς, τὰς συναναστροφάς, τὰς ἐπιδείξεις, ἢ δὲ ἄλλη, τὸν ἀφελῆ, καὶ σεμνὸν, καὶ μετριόφρονα, καὶ λιτὸν βίον. Ἡ λύπη τὴν ὁποίαν ἠσθάνθησαν ἀποχωριζόμεναι, ὑπῆρξεν ἐπίσης εἰλι-

κρινῆς, ἀλλ' ὄχι καὶ ἐπίσης διαρκῆς· διότι ἡ Καρολίνα, ἐντροφῶσα ἐν τῷ μέσῳ ἀπείρων τέρψεων, ἐλησμόνησε ταχέως τὴν ἑξαδέλφην τῆς· ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ τὴν θαυμάσωσιν, ἢ διψᾷ τῆς ἐπιτυχίας, κατεκρήμνιζον καθ' ἐκάστην αὐτὴν εἰς τὸ χάος τοῦ κόσμου. Ἐθεοποίησε τὸ κάλλος τῆς, ἔπροτίμα τῶν ἀληθῶν αἰσθημάτων τὰ ἐγκώμια, καὶ εἶχεν ἀνάγκην ἀκατάσχετον λατρευτῶν.

Ἡ δὲ Ἑλένη, παραβλεπομένη ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἐνησχολεῖτο εἰς τοῦ νόος τῆς τὴν καλλιέργειαν· οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου τῆς, οἵτινες κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἀνάμαλοι, ἐρρυθμίσθησαν προῖοντος τοῦ χρόνου, καὶ τὸ πρόσωπόν τῆς ἔλαβεν ἦθος ἐμφαίνον σκέψιν καὶ ψυχῆς ἀγαθότητα. Ἐφόσον ἐξετίμα καλῆτερον, ἤγουν κατεπρόνοι πλειότερον τὰς κρίσεις τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τοσοῦτον ἀνελάμβανεν ἀξιοπρέπειαν ἀφελῆ, καὶ θάρρος σεμνοπρεπέος. Ἐάν δὲν τύχω, ἔλεγεν, ἄνδρα τιμῶντα ὄχι τὰ ἐξωτερικὰ προτερήματα, ἀλλὰ τὰ τῆς ψυχῆς, θὰ μείνω βεβαίως ἀνύπανδρος· δὲν θὰ γείνω σύζυγος εἰμὴ ἄνδρος ἔχοντος γενναῖα φρονήματα.

Ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἡ ἑξαδέλφη τῆς ἐπαγίδευσεν τὸν Λόρδον Σούνδερλανδ, ὅτι ἡ μήτηρ τῆς εἰθεώρει τὸν γάμον τοῦτον πολλὰ συμφέροντα, καὶ ὅτι ἡ θυγάτηρ θὰ ἐνέδιδεν ἐπὶ τέλος εἰς τὴν μητρικὴν βίαν, τὴν ἔγραψε, τὴν ἐπενοήμισεν ὅτι ἡ καρδιά τῆς ἀνῆκεν εἰς ἄλλον, τὴν παρεκίνησε νὰ μὴ λάβῃ ποτὲ ἄνδρα διὰ τὸν ὅποιον οὐτε ἀ-ἀπην, οὐτε ὑπόληψιν αἰσθάνεται, καὶ τὴν παρεκάλεε θερμῶς νὰ σκεφθῆ καλῶς, διότι ἐπρόκειτο περὶ τῆς ὑπάρξεώς τῆς. Εἰς τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἡ Καρολίνα ἀπήντησε μὲ τρόπον ἀμφίβολον καὶ σκοτεινόν, ὁ γάμος ἀπεφασίσθη, ἢ δὲ Ἑλένη ἀπεποιήθη νὰ παρευρεθῆ εἰς αὐτόν.

Πολὺς καιρὸς δὲν ἐπέρασε, καὶ ὄλα τοῦ Σούνδερλανδ τὰ ἐλαττώματα ἐφάνθησαν ἀπαρακάλυπτα εἰς τὰς ὄψεις τῆς Καρολίνας· ματαῖα ἦδη καὶ κενόσπουδος, ἀπεφασίσεν ἔκτοτε νὰ γείνη καὶ φιλεράστρια καὶ ἄστατος, καὶ νὰ βαδίση ὁδὸν παραλληλὴν πρὸς τὴν τοῦ συζύγου τῆς. Πολλάκις ἡ Ἑλένη τὴν παρεκάλεσε δι' ἐπιστολῶν ν' ἀπομακρυνθῆ τῆς ὀλισθηρᾶς ὁδοῦ εἰς ἣν εἶχεν ἀρχίσει νὰ πλανᾶται, ἀλλ' αἱ νοουθεσίαι τῆς ἀπεβλήθησαν μὲ καταφρόνησιν ἀπὸ τὴν παλαιάν τῆς φίλην. Ἐντὸς ὀλίγου, ἡ ὑπόληψις τῆς Καρολίνας κατεστράφη διὰ παντός, καὶ τὸ ὄνομα τῆς ἀνεφέρετο μὲ τὸ τοῦ κόμητος Μελβίλ, γνωστοῦ γόητος. Μετὰ παρέλευσιν τινος χρόνου, δὲν ἐγίνετο πλέον λόγος περὶ αὐτῆς.

Ἡ Ἑλένη, ἀσθενήσασα δεινῶς, ἔμεινε πολλοὺς μῆνας κατάκοιτος· μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν, εἰσελθοῦσα εἰς τὸ πατρός τῆς τὸ δωμάτιον, καὶ ἀσπασθεῖσα τὴν χεῖρά του·

— Πάτερ μου, εἶπεν, ἔχω μίαν χάριν νὰ σε ζητήσω.

— Λέγε, κόρη μου!

Ἡ Ἑλένη ἐταλαντεύετο.

— Δὲν θὰ σε ζητήσω τίποτε ἐναντίον τοῦ ὀρθοῦ λόγου.

— Δὲν ἀμφιβάλω. Λέγε λοιπόν.

— Ἀνεκάλυφα τὸ καταφύγιόν τῆς· εἶναι μόνη.

Ἡ ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ.

ΕΚ ΤΗΣ ΝΕΩΤΑΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

ΤΟΥ ΜΑΚΩΛΑΙΟΥΣ.

Υπό Κ. Π.

(Συνέχεια. Ἴδε τὸ φυλλάδιον Ε'·.)

— Σ' ἐνοῶ· ἀναχώρητε ὅταν θέλης, ὁ πατήρ σου σὲ συνοδεύει.

Τὴν ἐπιούσαν ἀνεχώρησαν εἰς Ἰταλίαν, κατέλυσαν εἰς τὸ πολύχινον περὶ οὗ ὠμίλησα, καὶ ἐξήτησαν τὴν κατοικίαν νέας τιδὸς Ἀγγλίδος· ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπεκρίθησαν εἰς αὐτοὺς, ὅτι, ὡς πάσχουσα βαρῶς δὲν εἴδοντο νὰ τοὺς ἴδῃ, ἡ Ἑλένη ἔγραψε πρὸς αὐτὴν τὸ ἐφεξῆς λακωνικὸν ἐπιστόλιον·

Καρολίνα μου! ἀνεκάλυφα τὸ καταφύγιόν σου καὶ ἤλθον· θὰ μείνω εἰς τὸ πλευρόν σου, ἕωσὺ μᾶς χωρίσῃ ὁ θάνατος. »

Ἐωσὺ δόση ὁ ὑπηρετῆς τὸ ἐπιστόλιον, ἡ Ἑλένη ἰεραμένειν εἰς τὸν πρόδομον· ὁ ὑπηρετῆς ἐπέστρεψε, καὶ ἐκείνη προσῆλθεν εἰς τὴν κλίνην ὅπου ἀνεπαύετο ἡ ἑξαδέλφη τῆς· αὐτὴ δὲ, ἀνοίξασα τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐπέταξε γνωρίσασα ἐκείνην τῆς ὁποίας ἡ παρουσία τὴν ἐπρότείλειζεν. Ἡ Ἑλένη τὴν ἐσφιγξεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἔκλαυσεν, ἐμειδίασε, καὶ ἐπεδαψίλευσεν εἰς αὐτὴν ὄλα τὰ προσφιλῆ ὀνόματα ὅσα συνείθιζε νὰ τὴν εἴδῃ ἄλλοτε· ἀλλ' ἡ ἀσθενὴς τὴν παρεκάλεε νὰ τὴν ἀρήσῃ ν' ἀποθάνῃ μόνη, λέγουσα ὅτι ἡ καταφρόνησις τῆς ὁποίαν ἐπρεπε νὰ αἰσθάνεται δι' αὐτὴν, τὴν ἐξουθένιζεν.

Ἡ ἑξαδέλφη τῆς ὅμως ἀπεκρίνετο διὰ νέων περιποιήσεων εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῆς, καὶ κατεφίλει τὸ ἄλλοτε περικαλλῆς ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον μόλις ἐσώζεν ἀσθενῆ τινὰ ἔχνη τῆς παλαιᾶς ὄραϊότητος, τῶσψ τὸ εἶχεν ἀλλοιώσει ἡ νόσος καὶ ἡ ὀδύνη!

Ἡ Καρολίνα, καταπραυνθεῖσα, ὠμίλησεν ἀταράγως περὶ τοῦ προσεχῶς θανάτου τῆς. Καθ' ἐκάστην, ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἡ Ἑλένη εὐρίσκειτο παρὰ τὴν κλίνην τῆς· χάρις δὲ εἰς τὴν σπανίαν ταύτην ἀφοσίωσιν, αἱ τελευταῖαι τῆς πασχούσης στιγμαὶ ὑπῆρξαν γλυκύτεραι. Πρὶν ἀποθάνῃ ἔγραψε πρὸς τὸν Σούνδερλανδ, παρακάλεσασα αὐτὸν νὰ ἀναβῆ εἰς τὰς φροντίδας τῆς Ἑλένης τὸ τέκνον των· ἔγραψε δὲ καὶ πρὸς τὸν κόμητα Μελβίλ διεξοδικωτάτην ἐπιστολὴν, παραγγείλασα νὰ ἐγχειρισθῆ πρὸς αὐτόν μετὰ τὸν θάνατόν τῆς.

Ὁ κόμης, ἀφοῦ τὴν ἀνέγνωσε, τὴν ἔδραλεν εἰς τὸ θυλάκιόν του, καὶ ἐξῆλθε· τὸ πρόσωπόν του ἠκτινοβάλεε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην· καὶ ὅταν ὄλοι ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν αἴθουσαν τῆς κυρίας ἧτις ἐδέχετο τότε τὰς ὑποκλίσεις του, ἐστηρίχθη ἐπὶ τῆς ἐστίας, καὶ ἀνέγνωσε γαυριῶν εἰς ἐπήκοον αὐτῆς τοὺς τελευταίους ἀσπασμοὺς τῆς νέας ἡρωίδος, ὡς τὴν ὠνόμαζεν. Ἐπροσποιήθησαν ὅτι ἐλυπήθησαν διὰ τὸ δυστυχῆς καὶ παραδειγματικὸν ἐκεῖνο τέλος, καὶ ὁ κόμης ἐδάδισε λαμπρότερος ἢ ἄλλοτε εἰς τὸ στάδιον τῶν θριάμβων του.

Ἡ Ἑλένη ἔγεινε σύζυγός μου.

N. A.

Τῆ 27 Μαΐου εἰδοποιήθησαν οἱ ἐπίσκοποι, ὅτι τῆ 8 Ἰουνίου ὀρεῖλον νὰ παρασταθῶσιν εἰς τὸν βασιλέα, ἐν τῷ συμβουλίῳ αὐτοῦ. Διὰ τὴν ἐδόθη τότε μακρὰ προθεσμία, ἀγνωστοῦμεν. Ἰτως ὁ Ἰάκωβος ἤλπισεν, ὅτι τινὲς τῶν ἐνόχων, φοβηθέντες τὴν βασιλικὴν ὀργὴν, θέλουσιν ὑποταχθῆ πρὶν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα ἢ ὀρθοθεῖσα πρὸς ἀνάγνωσιν τῆς διακηρύξεως ἐν ταῖς ἐπαρχίαις αὐτῶν, καὶ διὰ νὰ ἐξλιεώσωσιν τὴν κυβερνήσιν, θέλουσιν καταπέσει τὸν κληρὸν αὐτῶν νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸ διάταγμα. Ἐάν τῶντι ἤλπισε τοιοῦτό τι, ἠπατήθη παραδόξως· διότι, ἐπελθούσης τῆς κυριακῆς τῆς 3ης Ἰουνίου, ἅπανα ἡ Ἀγγλία ἐμίμηθη το παράδειγμα τῆς πρωτεύουσας. Πρὸ τούτου ἔτι, οἱ ἐπίσκοποι Νορούικου, Γλοκεστρίας (1), Σαλισβυρίας (Salisbury) Οὐίγκεστρίας (Winchester) καὶ Ἐξετρίας (2) εἶχον ἀποδεχθῆ τὰ ἐν τῇ ἀναφορᾷ περιεχόμενα, ὑπογράφαντες ἀντίγραφα αὐτῆς. Ὁ ἐπίσκοπος Οὐορκεστρίας (Worcester) ἀπεποιήθη νὰ διανεῖμῃ τὴν διακήρυξιν εἰς τὸν κληρὸν αὐτοῦ. Ὁ δὲ ἐπίσκοπος Ἑρεφορδίας (Hereford) διένειμε μὲν τὴν διακήρυξιν, ἀλλ' ἦτο πασίγνωστον ὅτι μετεμελήθη καὶ ἠσχύνετο διὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην. Οὐδὲ εἰς ἐφημέριος ἐπὶ 50 ἐξετέλεσε τὸ βασιλικὸν διάταγμα· ἐν τῇ μεγάλῃ ἐπαρχίᾳ τῆς Κεστρίας λ. χ., ἧτις περιελάμβανε τὴν κομητίαν τῆς Λαγκαστρίας, ὁ Καρτουρίτζιος δὲ εἰμύρεσε νὰ καταπέσει εἰμὴ τρεῖς· καὶ μόνους ἰερωμένους νὰ ὑπακούσωσιν εἰς τὸν βασιλέα· εἰς τὴν ἐπαρχίαν Νορούικου ὑπῆρχον πολλοὶ ἐκκλησιῶν ἑκατοντάδες, ἀλλὰ μόνον εἰς τέσσαρας ἐκκλησίας ἀνεγνώσθη ἡ διακήρυξις. Ὁ αὐλικὸς ἐπίσκοπος Ῥοκεστρίας δὲν κατώρθωσε νὰ διαλύσῃ τοὺς διαταγμοὺς τοῦ κληρικοῦ ὅστις, διατελῶν ὡς ἐφημέριος παρὰ τῷ ἐν Χαταμίω (Chatam) σταθμῶντι στόλῳ, ἔζη ἐκ τοῦ μισθοῦ τὸν ὅποιον ἐλάμβανεν ἀπὸ τῆς κυβερνήσεως· σῶζεται δὲ ἔτι κατανοητικὴ ἐπιστολὴ τοῦ χρηστοῦ τούτου ἱερέως πρὸς τὸν γραμματέα τοῦ Ναυτικοῦ διευθυντηρίου, λέγουσα μεταξύ ἄλλων· « δὲν δύναμαι εὐλόγως νὰ ἐλπίσω εἰς τὴν προστασίαν σε. Γενναῖα θῆτω τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Προτιμῶ νὰ πάθω ἢ α νὰ ἀμαρτήσω. »

Τὴν ἐσπέραν τῆς 8ης Ἰουνίου, οἱ 7 ἀρχιερεῖς, ἀφοῦ συνεβουλεύθησαν περὶ πάντων τῶν δεόντων ὑπὸ τῶν ἐμπειροτέρων δικηγόρων τῆς Ἀγγλίας, ἐπορεύ-

(1) Gloucester, τὸ Ῥωμαϊκὸν Clevum. (2) Exeter, ἡ Οὐξέλλα τοῦ Πτολεμαίου, κατὰ τινὰς.

ἐν καιρῷ τῆς λειτουργίας. Ἐπειδὴ ἡ ὑπὸ τοῦ δικταγματος ὀρίζομεθα ἐποχὴ, πρὸς τὴν ἐν Λονδίῳ ἀναγνώσει τῆς διακηρύξεως, εἶχε πρὸ καιροῦ παρῆλθει, ἡ διαγωγή αὐτῆ τῆς κυβερνήσεως δὲν ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ εἰμὴ ὡς πρωτοπικῆ ὕβρις, καὶ ὕβρις μάλιστα ὄλως διόλου ἀγενῆς καὶ παιδαριώδης κατὰ τῶν σεβασμίων ἐκείνων φυλακισμένων. Ἄλλ' ὁ ἐρημέριος ἀπεποιήθη τοῦ νὰ ὑπακούσῃ καὶ τότε αὐτὸς μὲν ἐπαύθη τῆς θέσεως αὐτοῦ, ἡ δ' ἐκκλησία ἐκλείσθη.

Οἱ ἐπίσκοποι προσεζήνον πολλήν, εἰς πάντας τοὺς πλησιάζοντας αὐτοὺς, κατάνοξιν, διὰ τῆς καρτερίας καὶ τῆς ἰλαρότητος μὲ τὴν ὁποίαν ὑπέμενον τὴν φυλάκισιν αὐτῶν, διὰ τῆς μετριότητος καὶ ταπεινοροσύνης μὲ τὴν ὁποίαν ἐδέχοντο τὴν ἐπιδοκιμασίαν καὶ τὰς εὐλογίας ὀλοκλήρου τοῦ ἔθνους, καὶ διὰ τῆς εὐκρινούς ἀφοσιώσεως τὴν ὁποίαν εἰδείνουσαν πρὸς τὸν ἐπιζητούντα τὴν καταστροφὴν αὐτῶν τύραννον. Διέμειναν δὲ μίαν μόνον ἑβδομάδα ἐν τῇ φυλάκῃ, διότι τὴν παρασκευὴν τῆς 15 Ἰουνίου, ἡμέρα πρώτη τῆς συνόδου τοῦ ἀνωτάτου βασιλικοῦ δικαστηρίου (11), προσήχθησαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τούτου.

Ἀπεφριθμον ἀνθρώπων πλῆθος περιέμενε τὴν ἀφίξιν αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀποβάθρας μέχρι τοῦ εἰρηνοδικείου (12), διήλθον ἐν τῷ μέτῳ πολλῶν στίχων θεατῶν ἐπιβωόντων αὐτοῖς εὐχὰς καὶ εὐλογίας. « Ἀγαπητὰ τέκνα, ἡ εἰλεγον οἱ ἀρχιερεῖς διερχόμενοι, « τιμῶν τὸν βασιλέα καὶ μνημονεύετε ἡμῶν ἐν ταῖς « πρὸς τὸν θεὸν δεήσεσι. » Τὰ δείγματα ταῦτα τῆς ταπεινοροσύνης καὶ εὐλαβείας συνεκίνησαν τοὺς ἀκροατὰς μέχρι δακρύων. Ὅταν δὲ τελευταῖον ἡ συνοδικὰ κατώφλωσε, διατρίψασα τὸ πλῆθος, νὰ φθάσῃ μέχρι τῶν δικαστῶν, ὁ εἰσαγγελεὺς ἐξέθεσε τὴν κατηγορίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε διαταχθῆ νὰ προετοιμάσῃ, καὶ ἔπειτα προσέτινε νὰ προσκληθῶσιν οἱ κατηγορούμενοι εἰς τὸ νὰ ἐξηγηθῶσιν. Οἱ συνήγοροι αὐτῶν ἀπήνησαν, ὅτι οἱ ἐπίσκοποι ἐφυλακίσθησαν παρανόμως καὶ ὅτι, ὡς ἐκ τούτου, δὲν παρίσταντο τακτικῶς ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου. Τὸ ζήτημα, ἀν εἴμπορῃ ν' ἀπαιτηθῆ ἀπὸ πατρικίου, κατηγορουμένου ἕνεκα στασιαστικοῦ λιβέλλου, ὑπόσχεσις αὐτορμῆτου ἐμφανίσεως, συνεζητήθη ἤδη ἐν ἐκτάσει, καὶ ἀπεφασίσθη, ὑπὸ τῆς πλειονοψηφίας τῶν δικαστῶν, κατὰ τὸ συμφέρον τοῦ στέμματος, δηλαδὴ καταρατικῶς. Τότε οἱ φυλακισμένοι ἀπεφάναντο ἑαυτοὺς ἀθῶνους, ὠρίσθη

(11) Τὰ ἀνώτερα ἀγγλικὰ δικαστήρια (ἴδε τὴν σημ. 29 τοῦ προηγουμένου φυλλιδίου) δὲν τελούσιν ἐν Λονδίῳ εἰμὴ τετράκις τοῦ ἐνιαυτοῦ (μετὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγ. Γλαριώρος, 13 Ἰανουαρίου, μετὰ τὸ Πάσχα, μετὰ τὴν Πεντηκοστήν καὶ μετὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἁγ. Μιχαήλ) διαρκεῖς συνόδους (terms), ὧν ἐκάστη παρατείνεται τέσσαρας περιόδου ἑβδομάδας. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ οἱ δικασταὶ, περιδεύοντες εἰς τὰς ἐπαρχίας, προεδρεύουσι τὰ αὐτόθι συγκροτούμενα δικαστήρια.

(12) Court of requests, δικαστήριον τοῦ ὀποίου ἡ ἀρμοδιότης περιορίζεται εἰς ὑποθέσεις μικροτάτης ἀξίας.

δὲ ἡμέρα τῆς δίκης ἡ δεκάτη τετάρτη ἀπὸ τῆς παρασκευῆς, ἤτοι ἡ 29 τοῦ Ἰουνίου. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐπατρίαν ἀπὸ τῶν νὰ μένωσιν ἐλευθέροι, ἐπὶ τῇ ἀπλῇ αὐτῶν ὑποσχέσει ὅτι θέλουσιν ἐμφανισθῆ. Καλῶς δὲ πρὶν οὗτα ἡ εἰσαγγελία δὲν ἀπήτησεν ἄλλους ἐγγυητάς, διότι εἰκοσι καὶ εἰς κοσμικοῖ πατρικιοῖ, ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων, ὑπὸ τοῦ Ἀλφρέου παρασκευασθέντες, ἦσαν ἑτοιμοὶ νὰ δώσωσι τὴν ἐγγύησιν αὐτῶν, ἀνὰ τρεῖς δι' ἕκαστον τῶν κατηγορουμένων, τοιαύτη δὲ τῆς γνώμης τῶν ἀνωτέρων ἐπατριδῶν ἐπίδειξις ἤθελεν ἐπιφέρει πλεῖστον οὐ μὲν εἰς τὴν κυβερνήσιν. Ἦτο πρὸς τούτοις γνωστὸν, ὅτι εἰς τῶν εὐπωρότερον ἐτεροδόξων τοῦ ἄστεως εἶχεν ἐπιζητήσει τὴν τιμὴν τοῦ νὰ παρασταθῆ ὡς ἐγγυητὴς τοῦ Κηρίου.

Εἰς τοὺς ἐπίσκοπους συνεχωρήθη ἡδη νὰ ἀπέλθωσιν πρὸς τὰ ἴδια αὐτῶν ποίμνια. Οἱ δὲ πολλοὶ, μὴ εἰδότες τὴν τάξιν τῆς ἐνώπιον τοῦ ἀνωτάτου βασιλικοῦ δικαστηρίου διαδικασίας, καὶ βλέποντες, ὅτι οἱ ἡγαπημένοι αὐτῶν, οἵτινες εἶχον ἀπαχθῆ φρουροῦμενοι εἰς τὸ ἐν Οὐεξμινστερφ παλάτιον (13), ἀπήνησαν τότε ἐλευθέροι, ἐφαντάσθησαν, ὅτι ἡ ἀγαθὴ μερίς εὐδωδῆ, καὶ ἤρξαντο νὰ ἐπευφημῶσι φαιδρῶς. Τὰ κωδοιοστάσια τῶν ἐκκλησιῶν ἀνεπέμψαν χαρμούνους ἤχους. Ὁ Σπράτιος ἠπόρησεν ἀκούσας τοὺς κώδωνας τῆς ἰδίας αὐτοῦ Μονῆς κροτούοντας ἰλαρῶς καὶ διεταξέ μὲν ἀμέσως νὰ σιγήσωσιν, ἀλλ' ἡ ἀπαχθὴ μερίς αὐτὴ προεζήτησεν πικρότατον γογγυσμόν. Οἱ δὲ ἐπίσκοποι μετὰ κόπου ἠδυνήθησαν νὰ διέλθωσιν ἀνὰ μέσον τοῦ πεπυκνωμένου στίφους τῶν φίλων αὐτῶν.

Ὁ Λούδιος μάλιστα παρεμποδίσθη εἰς τὴν αὐλήν τοῦ δικαστηρίου ὑπὸ ζηλωτῶν ἀγωνισθέντων ἀψάσθαι τῶν χειρῶν αὐτοῦ καὶ κατασιλῆσαι τὰ κράσπεδα τοῦ ἱματίου του, μέχρις οὗ ὁ Κλαρένδων, μετὰ τινος δυσκολίας, ἠλευθέρωσε αὐτόν, καὶ, διὰ πλῆθους ὁδοῦ, τὸν ἔφερεν οἰκάδε. Λέγεται δὲ ὅτι ὁ Καρτουρίγιος ἔσχε τὴν ἀφροσύνην νὰ ἀναμιχθῆ εἰς τὸ πλῆθος ἐκεῖνο· καὶ τις ἐκ τοῦ ὄχλου, ἀφρόων εἰς τὴν ἐπισκοπικὴν στολήν τοῦ ἀνδρὸς, ἐζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν εὐλογίαν του· ἕτερος δὲ παριστάμενος ἀνεκράξεν· « ἠξέυρις ποῖος σὲ ἠλόγησεν; » « ἀναμφιβόλως » ἀπήνησεν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς εὐλογίας· « εἶναι εἰς ἐκ τῶν ἐπτά. » « Ὅχι » εἶπεν ὁ ἄλλος· « εἶναι ὁ παπιστῆς ἐπίσκοπος Κεστρίας. » « Παπιστῆς σκυλὶ » ἀνεβόησε τότε ὁ ὀργισθεὶς διαμαρτυρούμενος; « ἔπαρε » ὁπίσω τὴν εὐλογίαν σου. »

Ἡ συρροὴ καὶ ἡ κίνησις ἦτο τοιαύτη ὥστε ὁ πρέσβυς τῆς Ὀλλανδίας ἠπόρησε πῶς ἡ ἡμέρα ἐτελείετο χωρὶς νὰ γίνῃ κάμμία ἐπανάστασις. Δὲν ἦτο δὲ οὐδ' ὁ βασιλεὺς ἤσυχος, καὶ διὰ νὰ ἦναι ἑτοιμος νὰ περιστείλῃ πᾶσαν τῆς κοινῆς ἡσυχίας διατάραξιν διήλθε τὴν πρωίαν ἐκείνην ἐπιθεωρῶν ἐν τῷ Ἰδικοῦ παραδείῳ (Hyde-Park) κολλὰτάγματα πεζικοῦ. Ὅταν

(13) Westminster hall λέγεται τὸ οἰκοδόμημα ἐνθὸς τῆς σήμερον ἑδρεύει τὸ ἀνώτατον βασιλικὸν δικαστήριον καὶ συνεδριάζει τὸ παρλαμέντον· ἡ εὐρεία αὐτοῦ αἰθουσα εἶναι μία τῶν μεγαλητέρων τῆς Εὐρώπης.

ὁ Σαγκρόφτριος ἔφθατε, μετὰ τὴν μειμηδρίαν, εἰς Λάμβεθον, εὔρε τὸς ἐν τῷ προκτιφῷ τούτῳ σταθμύοντες ἐπιλέκτους τῆς βασιλικῆς φρουράς, συνήθροισμένους πρὸ τῆς πύλης τοῦ παλατιοῦ αὐτοῦ· παρετάχθησαν δὲ εἰς δύο στίχους δεξιῶ καὶ ἀριστερῶ, καὶ ἐπεκαλέσαντο τὴν εὐχὴν του, διερχομένου ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν· ὁ δὲ ἀρχιερεὺς μετὰ κόπου ἠδυνήθη νὰ τοὺς ἀποτρέψῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἀνάψωσιν, εἰς τιμὴν τῆς οἰκάδε ἱκανόδου του, χαρμόσυνα πυρά. Πολλὰ ἄλλα ὅμως ἐτελέσθησαν χαρμόσυνα πυρά, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἐν τῷ ἄστει· δύο δὲ καθολικοὶ, οἵτινες ὑπῆρξαν ἀρκετὰ ἄφρονες ὥστε νὰ δείρῳσι νέους τινάς, διότι μετέσχον τῶν ἐνδειξέων τούτων τῆς κοινῆς εὐφροσύνης, συνελήφθησαν ὑπὸ τοῦ ὄχλου, ἐγγυμώθησαν ὀλοτελῶς καὶ αἰσχροῶς ἐκαυτηριασθησαν.

Ὁ Ἐδουάρδος ἄλλος ἦλθεν ἡδη ν' ἀπαιτηθῆ πρὸ ἐκείνων οἵτινες πρὸ μικροῦ διετέλεσαν φυλακισμένοι αὐτοῦ, τὰ νενουμισμένα τέλη. Ἀλλ' οὔτοι ἀπεποιήθησαν νὰ πληρώσωσιν ὀβολὸν διὰ φυλάκισιν τὴν ὁποίαν ἐθεώρουν παρανόμον, εἰς ὑπάλληλον τοῦ ὀποίου ἡ ὑπηρεσία ἦτο, κατὰ τὰς ἀρχάς των, ἀκυρος καὶ μὴ αὐτῶν. Ὁ φρουραρχος ἔδωκε τότε εἰς αὐτοὺς νὰ ἐνοήσωσι σαφῶς, ὅτι, ἀν περιπέσωσι πάλιν εἰς χεῖρας αὐτοῦ, θέλουσι περιβληθῆ βαρέας ἀλύσει καὶ θέλουσι ἀναγκασθῆ νὰ κῆνται κατὰ γῆς. Αὐτοὶ δὲ ἀπήνησαν « διατελοῦμεν ὑπὸ τὴν δυσμένειαν τοῦ βασιλέως ἡμῶν καὶ τούτο λυπεῖ ἡμᾶς καιρίως. Πᾶς ἄλλος ὅμως συνυπέχοος, ὁ ἀπειλῶν ἡμᾶς, δαπανᾷ τοὺς λόγους του ἐπὶ ματαίῳ. » Εὐκόλως δὲ εἰμπορεῖ ἕκαστος νὰ φαντασθῆ μὲ πόσῃ ἀγανάκτησιν ὁ τοσοῦτος καὶ ἄλλως παρωργισμένος λαὸς ἔμαθεν, ὅτι ἄνθρωπος ἐξωμότης τοῦ προτεσταντικοῦ δόγματος, κατέχον δὲ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ παρὰ τοὺς θεμελιώδεις τῆς Ἀγγλίας νόμους, ἐτόλμησε νὰ ἀπειλήσῃ μὲ τὴν βαρβαρότητα ἱερωμένων σεβασμίους διὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἀξίωμα αὐτῶν.

Ἐτι δὲ πρὸ τῆς δικασίμου, ὁ ἐρεθισμὸς εἶχε διαδοθῆ μέχρι τῶν ἀπωτάτων ἄκρων τῆς νήσου. Οἱ ἐπίσκοποι ἔλαβον ἀπὸ Σκωτίας ἐπιστολὰς διαβεβαίουσας αὐτοὺς περὶ τῆς συμπαθείας τῶν προεσβυτεριανῶν τῆς χώρας ταύτης, οἵτινες ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον καὶ μετὰ τὸσαύτης πικρίας διετέλεσαν ἐχθρικοῶς διακείμενοι πρὸς τὴν ἐπισκοπικὴν ἐκκλησίαν. Οἱ κάτοικοι τῆς Κορνουαλίας, ἡ ἀγρία, ἡ τολμηρὰ, ἡ ἀθλητικὴ ἐκείνη φυλὴ, παρὰ τῇ ὁποία ἐτώζετο, ἰσχυρότερον ἢ ἄλλο ποῦ τοῦ βασιλείου, τὸ τοπικόν αἰσθημα, ἐταράχθησαν σφόδρα διὰ τὸν κίνδυνον τοῦ Τρελαυναίους, ἀνδρὸς τὸν ὀποῖον ἠλαθούνοτο ὄχι τόνον ὡς ἑνα τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας ὅσον ὡς κεφαλὴν οἰκίας περιθελέπτου καὶ κληρονόμον· εἰκοσι γενεῶν προγόνων, οἵτινες μέγα εἶχον ἀξίωμα, εἴτι πρὶν ἢ οἱ Νορμαννοὶ πατήσασιν τὸ Ἀγγλικὸν εἶδος. Καθ' ὄλην τὴν κομητείαν ἦδετο ἄσμα τοῦ ὀποίου ἡ ἐπὶ ὀδῇ σώζεται ἀκόμη εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀνθρώπων.

! Πρόκειται ὁ Τρελαυναῖος ἄρα νὰ θανατωθῆ;
! Πρόκειται ὁ Τρελαυναῖος ἄρα νὰ θανατωθῆ;

Ἦπὲρ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ἀν αὐτὸ βεβαιωθῆ, Ὁλος τῆς Κορνουαλίας ὁ λαὸς θὰ ἐγερθῆ.

Οἱ κάτοικοι τῶν ἀγρῶν, εἰς πολλὰ τῆς χώρας μέρη, ἐξέφραζον ἀναφρονδὸν ἐλπίδα ἀλλόκοτον, μηδέποτε παύσασαν τοῦ νὰ ζῆ εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν ὅτι ὁ προτεστάντης αὐτῶν δουξ, ὁ ἀγαπητὸς αὐτῶν Μομομούθιος, θέλει αἰφνης ἐπιφανῆ, θέλει δηγήσει αὐτοὺς εἰς τὴν νίκην καὶ θέλει καταταρατάσει τὸν βασιλέα καὶ τοὺς Ἱησουίτας.

Οἱ ὑπουργοὶ ἦσαν ἐκπεληγμένοι. Αὐτὸς ὁ Ἱερφριεὺς ἤθελεν εὐχαρίστως ὀπισθοδρομῆσαι, καὶ, πέμψας τὸν Κλαρένδωνα φιλικῶς πρὸς τοὺς ἐπίσκοπους, ἐζήτησε νὰ ἀποδώσῃ εἰς ἄλλους τὴν εὐθύνην τῆς καταδωξέως τὴν ὁποίαν αὐτὸς κυρίως προεκάλεσεν. Ὁ Συνδερλάνδιος ἐτόλμησε πάλιν νὰ συμβουλευθῆ, ὅτι συμφέρει νὰ ἐνδώσωσιν. Ἦ πρὸ μικροῦ συμβῆσα εὐτυχῆς λογιεῖα, εἶπε, παρεῖχε τῷ βασιλεῖ ἐπιτηδειοτάτην ἀφορμὴν νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἐπικινδυνότητος καὶ δυσαρέστου ἐκείνης θέσεως, χωρὶς νὰ κατηγορηθῆ ἐπὶ δειλιάῃ ἢ ἀττασία πνεύματος. Εἰς τοιαύτας εὐτυχεῖς περιστάσεις, συνήθεια ἐπεκράτησε παρὰ τοὺς ἡγεμόναι· νὰ εὐφραίνωσι τὰς καρδίας τῶν ὑπὸ αὐτῶν διὰ πράξεων ἐπιεικῶν, οὐδὲν δὲ λυσιτελέστερον ἠδύνατο νὰ συμβῆ εἰς τὸν πρίγκηπα τῆς Οὐαλλίας (14) ἢ τὸ νὰ ἀναδειχθῆ, ἀπὸ σπαργάνων ἔτι, διαλλακτικῆς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ παρωργισμένου ἔθνους. Ἀλλ' ἡ ἀπόφασίς τοῦ βασιλέως ἦτον ἀδιάπειτος. « Θέλω ἐπιμένει » ἔλεγεν « ἀρκετὰ παρεχώρησα ἕως τούτου· αἱ παραχωρήσεις αὐταὶ ἐφαγγαν τὸν πατέρα μου. » Ὁ πολυμήχανος ὑπουργὸς ἐνόησεν, ὅτι δὲν εἰσηκούετο μέχρι τοῦδε εἰμὴ διότι ἔλεγεν ὅτι ἤρεσκον τῷ βασιλεῖ, καὶ ὅτι ἄρ' ἦ; στιγμῆς ἤρξατο νὰ συμβουλεύῃ καλῶς, ἤρξατο ἀμέσως καὶ ματαίως νὰ συμβουλεύῃ. Εἰς δύο ἢ τρεῖς περὶ στάσεις εἶχεν ἡδη δώσει σημεῖα τινὰ δειλιάς καὶ ἀμηχανίας· ἀλλὰ τοῦτο ἐκίνησε τὴν δυσἀρέσκειαν καὶ τὴν ὑπόνοιαν τοῦ βασιλέως. Ἦ ἡμέρα τῆς ἀνταποδόσεως εἶχε φθάσει· ὁ Συνδερλάνδιος εὕρισκετο ἡδη εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὕριθε πρὸ τινων μηνῶν, ὁ ἀντίζηλος αὐτοῦ Ροκεστρίας (15). Ἐκάτερος τῶν πολιτικῶν τούτων ἀνδρῶν ἐγνώρισεν ἀλληλοδιδόχως τὴν ἀθλιότητα τοῦ κρατεῖν μὲ σαπαμὸς ἀπειλῆσι τὴν ἐξουσίαν, τὴν προδήλως διαφεύγουσαν τὰς χειρὰς σας. Ἐκάτερος εἶδε τὰς προτάσεις αὐτοῦ ἀπαβριπτομένας μετὰ περιφρονήσεως. Ἀμφοτέρωι ἐταλαίπωρηθησαν ὑπὸ τῆς βαρύνου τοῦ νὰ ἀναγινώσκωσι τὴν δυσἀρέσκειαν καὶ τὴν δυσπιστίαν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὸν τρόπον τοῦ κυριάρχου αὐτῶν καὶ ἄρ' ἐτέρου μέρους νὰ θεωρῶνται ὑπὸ τῆς πατρίδος αὐτῶν

(14) Ἐννοεῖ τὸν νεογέννητον πρίγκηπα, διότι ὁ πρῶτος υἱὸς τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας ὀνομαζέται πάντοτε Πρίγκηψ Οὐαλλίας.
(15) Ὁ νεώτερος τοῦ Κλαρένδωνος ἀδελφὸς ἴδε τὴν σημ. 17 τοῦ προηγ. φυλλιδίου.

Υπεύθυνοι διὰ τὰ κακοεργήματα καὶ ἀμαρτήματα ἐκεῖνα ἀπὸ τῶν ὁποίων ματαίως ἐπροσπάθησαν νὰ τὸν ἀποτρέψωσιν. Ἐνώ αὐτὸς ὑπόκλυεν ὅτι ἐπιδιώκουσι τὴν εὐνοίαν τῶν πολλῶν, θυσιάζοντες τὴν ἐξουσίαν καὶ τὸ ἀξίωμα αὐτοῦ, ἡ κοινὴ γνώμη κατηγορεῖ αὐτοὺς, γεγωνία τῆ φωνῆ, ὅτι ζητοῦν νὰ κερδίσῃ τὴν εὐνοίαν αὐτοῦ, θυσιάζοντες καὶ τὴν ἰδίαν τιμὴν καὶ τὸ δημόσιον καλόν. Καὶ ὅμως, τοσοῦτον λακῶς ἀσχοντες καὶ ἐξευτελιζόμενοι, ἐκρατοῦντο ἀπὸ τὴν θηρησίαν μὲ τὴν ἀγωνίαν καταποντιζόμενων ἀνθρώπων. Ἀμφοτέροι ἐζητήσαν νὰ περιποιηθῶσι τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλέως, δεκνόμενοι εὐδιάθετοι νὰ συνδιαλλαθῶσι μετὰ τῆς ἐκκλησίας αὐτοῦ. Ἀλλὰ ὑπῆρχεν ὄρος τις, τὸν ὅποιον ὁ Ροκεστρίας ἀπεφάσισε νὰ μὴν ὑπερβῇ· ἐφθασεν ἕως εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἐξωμοσίας, ἐντεῦθεν ὅμως ἐστράφη πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ὁ κόσμος, ἄφρων εἰς τὴν καρτερίαν μὲ τὴν ὁποίαν ἀπεποιήθη τοῦ νὰ πράξῃ τὸ τελευταῖον ἐκεῖνο βήμα, ἡμνήτησε γενναίως ἀπάσας τὰς προηγουμένας αὐτοῦ παραχωρήσεις. Ὁ δὲ Συνδερλάνδιος, ἦττον εὐσυνείδητος ὢν καὶ ἦττον αἰσχύνης ἐπιδεικτικὸς, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιτύχῃ ἐξίλεωσιν διὰ τὴν πρόσφατον αὐτοῦ μετρίτητα, καὶ νὰ ἀνακτήσῃ τὴν βασιλικὴν ἐμπιστοσύνην, διὰ πρᾶξεως, τὴν ὁποίαν ἡ μὲν πεπεισμένη περὶ τῆς θρησκευτικῆς ἀληθείας ψυχὴ δὲν δύναται νὰ θεωρήσῃ εἰμὴ ὡς τὸ αἰσχρότερον τῶν κακοεργημάτων, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἥκιστα εὐλαβεῖς ἄνθρωποι ὑπέλαβον ὡς τὸν ἕσχατον τῆς κακοεργείας ὄρον. Μίαν περίπου ἑβδομάδα πρὸ τῆς ἡμέρας τῆς ταχθείσης διὰ τὴν μεγάλην ἐκείνην δίκην, ἀνηγγέλθη δημοσίᾳ, ὅτι ὁ Συνδερλάνδιος κατέστη Παπιστάνος. Ὁ βασιλεὺς ὠμίλησε μὲ ἐνθουσιασμόν περὶ τοῦ θριάμβου αὐτοῦ τῆς θείας χάριτος· αὐτικοὶ δὲ καὶ πρέσβεις οἰκονόμησαν τὸ πρόσωπον αὐτῶν ὅπως ἠδυνήθησαν. καθ' ἣν στιγμήν ὁ ἀποστάτης ἐκεῖνος ἀπεφάνετο, ὅτι πρὸ καιροῦ εἶχε πεισθῆ περὶ τοῦ ἀδυνάτου τοῦ νὰ εὔρῃ τὴν σωτηρίαν του ἐκτὸς τῆς Ῥωμαϊκῆς κοινωνίας, καὶ ὅτι ἡ συνείδησίς του δὲν ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ ἡσυχάτῃ πρὶν ἢ ἀπαρνηθῆ τὰ αἰρετικά δόγματα, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀνεστράφη. Ἡ εἰδησις ἐκοινολογήθη τάχιστα· καὶ εἰς ὅλα τὰ καρνεῖα διηγοῦντο, πῶς ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας, γυμνοπόδης καὶ κρατῶν κριτὸν εἰς τὴν γαῖαν, προσήλθεν εἰς τὴν βασιλικὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐκρούσε τὴν θύραν, ἐπικαλούμενος ἐν πάτη ταπεινότητι τὴν ἄδειαν τοῦ νὰ εἰσέλθῃ· πῶς φωνὴ ἱερέως ἠρώτησεν ἐσωθεν, τίς ὁ προσερχόμενος; πῶς ὁ Συνδερλάνδιος ἀπήτησεν, ὅτι προσέρχεται πτωχὸς ἀμαρτωλὸς, ὅστις ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπεπληρήθη μακρὰν τῆς ἀληθοῦς ἐκκλησίας, ἥδη δὲ ἐξορκίζει αὐτὴν νὰ τὸν παραδεχθῆ καὶ νὰ δώσῃ αὐτῷ ἄφεσιν τῶν ἀμαρτημάτων του· πῶς τότε αἱ πύλαι ἠνεώγησαν καὶ πῶς ὁ νεοφώτιστος μετέλαβε τῶν ἱερῶν μυστηρίων. Ἡ σκανδαλώδης αὕτη ἐξωμοσία δὲν ἠδύνατο εἰμὴ ν' αὐξήσῃ τὴν προσπάθειαν μὲ τὴν ὁποίαν τὸ ἔθνος ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐμελλε ν' ἀποφασισθῆ ἡ τύχη τῶν ἑπτὰ γενναίων ὁμολογητῶν τῆς Ἀγγλικῆς ἐκκλησίας. Ἡ συγκρότησις μεροληπτικοῦ

δικαστηρίου ὄρκωτων, ἦτον ἤδη ὁ μέγας τοῦ βασιλέως σκοπός. Ἡ Εἰσαγγελία διατάχθη νὰ ἀνερευνηθῇ ἐπιμελῶς τὰ φρονήματα ὅλων τῶν ἐχόντων τὰ προσόντα ἀνθρώπων. Ὁ γραμματεὺς τοῦ στέμματος Σμουὴλ Ἄστρες, τοῦ ὁποῖου ἔργον ἦτον εἰς τοιρῦτας περιστάσεις, νὰ ἐλέγη τὰ ὀνόματα, προσεκλήθη εἰς τὰ βασιλεῖα καὶ ἔλαβε, παρόντος τοῦ Καγγελαρίου, συνέντευξιν μετὰ τοῦ Ἰακώβου· φαίνεται δὲ ὅτι ἠρίστευσεν περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐντολῆς του, διότι μετὰ τῶν 48 ἀνθρώπων τοὺς ὁποίους διώρισεν, ὑπῆρχον πολλοὶ ὑπηρεταί: τοῦ βασιλέως καὶ πολλοὶ καθολικοὶ. Ἐπειδὴ οἱ συνήγοροι τῶν ἐπισκόπων εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ ἐξαιρέσῃσι 12, οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἀσφρέθησαν ἐκ μέσου. Ἡ εἰσαγγελία ἐπίσης ἐξήρασε 12, ὥστε ὁ κατάλογος περιορίσθη εἰς 24, ἐξ ὧν οἱ 12 πρῶτοι ἀπαντήσαντες εἰς τὴν ὀνομαστικὴν πρόσκλησιν, ἔμελλον νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἐτυμηγορίαν.

Τῆ 29 Ἰουνίου τὸ ἐν Οὐεξμινστέρῳ παλάτιον, ἡ παλαιὰ καὶ ἡ νέα αὐτοῦ αὐλὴ, καὶ πᾶσαι αἱ παρακείμεναι ὁδοί, μέχρι μεγάλης ἀποστάσεως, ἐβριθον ὄχλου πολλοῦ. Τοσοῦτον ἄκρατῆριον ποτὲ πρότερον, οὐδ' ἕκτοτε ποτὲ συνέβησεν εἰς τὸ ἀνάτατον βασιλικὸν δικαστήριον. Μετὰ τοῦ συμπιεζομένου ὄχλου ἤριθμοῦντο 35 πατρίοι τοῦ κράτους.

Οἱ τέσσαρες ἀρχιδικασταὶ ἐκάθητο ἅπαντες εἰς τὰς ἕδρας αὐτῶν. Ὁ προεδρεῖον Οὐρίγγιος (Wright) δὲν ἀνυψώθη εἰς τὸ μέγα ἐκεῖνο ἀξίωμα, παρεωραθέντων πολλῶν ἄλλων, χρηστοτέρων καὶ σοφωτέρων ἀνδρῶν, εἰμὴ διὰ τὴν ἀσυνείδητον αὐτοῦ δουλοφροσύνην. Ὁ Ἀλλυδόνιος ἦτο Παπιστάνος, καὶ ὤρειλε τὴν θέσιν του εἰς τὴν συγχωρητήριον ἐκείνην διάταξιν, τῆς ὁποίας προέκειτο ν' ἀποφασισθῆ ἡ νομιμότης. Ὁ Ὀλλουούας (Holloway) ὑπῆρξε μέχρι τοῦδε προθυμώτατος ὑπηρετῆς τῶν ὀρέξεων τῆς κυβερνήσεως. Αὐτὸς ὁ Ποσούελλος, τοῦ ὁποῖου μέγα ἦτο τὸ ἐπὶ χρηστότητι ὄνομα, μετέσχεν ἀσυγγνώστων τινῶν πράξεων. Εἰς τὴν μεγάλην ὑπόθεσιν τοῦ Ἐδουάρδου Ἀλίου (16) συνετάχθη, μετὰ τινῶν μὲν διαταγμῶν καὶ ἀναβολῆν, ἀλλ' οὐδὲν ἦττον συνετάχθη μετὰ τῆς πλειονοψηφίας τῶν δικαστῶν καὶ ἐπέσπασεν οὕτω εἰς τὴν ἀγαθὴν περὶ αὐτοῦ σήμεν κηλίδα, τὴν ὁποίαν ἐντελῶς ἐξέπλυνεν ἡ κατὰ τὴν παρούσαν κρίσιμον ἡμέραν ἐντιμὸς διαγωγὴ του.

(16) Ὁ γνωστὸς οὗτος εἰς ἡμᾶς Ἐδουάρδος Ἀλίου, ὁ γρουάρης τοῦ Πύργου κατηγορήθη ἄλλοτε ἐνώπιον τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου, ἐπὶ παρανόμῳ κατακρατήσῃ τῆς ἀρχῆς, καθὼ καθολικὸς, ἡ δὲ κατηγορία αὕτη ἐκινήθη ὑπὸ τῆς εἰσαγγελλίας ἐκ συνεννοήσεως μετὰ τῆς κυβερνήσεως, ἥτις ἤξεν ὅτι τὸ διεφθαρμένον δικαστήριον θέλει ἀθωώσει τὸν κατηγοροῦμενον, καὶ θέλει οὕτω κινῶσαι τὴν ἀσθαίρετον ἐξουσίαν, τὴν ὁποῖαν ἐσφραγίσθη ὁ βασιλεὺς τοῦ διορίζειν εἰς θέσεις καθολικοῦς δυνάμει τῆς παρανόμου συγχωρητήριου διατάξεως· ὅ δὲ καὶ ἐγένετο, μετὰ τῶν πλειονοψηφούντων ὑπῆρξε τότε καὶ ὁ Ποσούελλος. Τὸ δὲ ἄριστον τῆς κατοργίας εἶναι τὸ ἐξῆς. Ἡ κυβέρνησις ἤθελε νὰ

Οἱ συνήγοροι τοῦ στέμματος δὲν ἦσαν παντάπασιν ἐνὰ ἄλλοι τοῦ ὑπὲρ τῶν κατηγορουμένων παρασταθέντων συνηγῶν. Ἡ κυβέρνησις εἶχε ἀπαιτηθεῖ ἀπὸ τῶν δικαστικῶν αὐτῆς ὑπαλλήλων τοσοῦτον ἀπειθεῖς καὶ ἀτίμους ὑπηρεσίας, ὥστε οἱ ἐπιστημότατοι τῶν νομικῶν τῆς Τορικής μερίδος ἀπεποιήθησαν ἅπαντες, ὅ εἰς κατόπιν τοῦ ἀλλίου, νὰ ἐκπληρώσωσιν αὐτάς καὶ παρητήθησαν τῶν θέσεων των. Ὁ εἰσαγγελεὺς Θωμάς Πόου: μόλις ἠδύνατο νὰ λογισθῆ ἐκ τῶν τῆς τρίτης τάξεως τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου ἀνδρῶν. Ὁ ἀντιεσαγγελεὺς Γουλιέλμος Οὐίλλιαμς εἶχε πολλὴν εὐφροσύνην καὶ ἀτρόμητον θαρρῶς, ἀλλ' ἐστερεῖτο συνέσεως· ἦτο φιλόνομος· δὲν ἦτο κύριος ἑαυτοῦ καὶ ἐμισεῖτο καὶ περιεφρονεῖτο ὑπὸ ὅλων τῶν πολιτικῶν μερίδων. Οἱ ἐπιστημότεροι βοηθοὶ τῆς Εἰσαγγελίας ἦσαν ὁ Γρίνδερρος, καθολικὸς τὸ θρήσκευμα, καὶ ὁ Βαρθολομαῖος Σχοούερος (Shower), σὺνδικος τοῦ Λονδίνου, ἀνὴρ κάτοχος μὲν νομικῆς τινος παιδείας, τοῦ ὁποῖου ὅμως αἱ ἀρεταὶ ἀπολογίαι καὶ αἱ ἀτελείαι ταυτολογίαι κατέστησαν αὐτὸν τὸ ἐμπαιγμάδιον τῶν ἀνθρώπων ὅσοι ἐφόιτων εἰς τὸ ἀνώτατον δικαστήριον. Ἡ κυβέρνησις ἐπεθύμησε πολὺ νὰ συμπαράλθῃ τὴν ὑπουργίαν τοῦ Μαυνάρδου (17)· ἀλλ' οὗτος ἀπεφάνετο σαφῶς, ὅτι ἡ συνείδησίς δὲν τῷ ἐπιτρέπει νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν αὐτῆς δίκην.

Ἐπὲρ τῶν κατηγορουμένων δὲ ἀντεπεξῆλθεν ἄνδρα ἡ φάλαγγς ἀπάντων σχεδὸν τῶν ἐνδοξωτέρων νομικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὁ Σαουβέρος καὶ ὁ Φίνγκιος, οἱ τινες, ἐπὶ τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσεως τοῦ Ἰακώβου, κατεῖχον τὰ ἀξιώματα τοῦ εἰσαγγελέως καὶ τοῦ ἀντιεσαγγελέως παρὰ τῷ ἀνωτάτῳ δικαστήριῳ, καὶ, ὡς πρὸς τὴν καταδίωξιν τῶν Οὐίγγων, τὴν γενομένην ἐπὶ τῆς προηγουμένης κυβερνήσεως, ὑπῆρξεσαν τὸ στέμμα μετὰ πλειστής δεινότητος καὶ επιτυχίας, κατίσαντο ἤδη ὡς οἱ κύριοι τῶν ἐπισκόπων συνήγοροι. Παρεῖποντο δ' αὐταῖς δύο ἄνδρες, οἵτινες,

ἐκδοθῆ ἀπόφασιν κυροῦσα τὴν ἀσθαίρετον ἤθελεν ὅμως συγχρότως νὰ ὑπάρχῃ καὶ μειοψηφία τις, διὰ νὰ μὴ φαίνεται ἐντελῶς δεδολωμένον τὸ δικαστήριον. Ὅθεν συνεννοεῖται μετ' ἑνὸς τῶν αἰσχροτέρων δικαστῶν, ὅστις καὶ μόνος ἀρετῶν μειοψηφῶν, ἀντιλέγων, δηλαδὴ, εἰς τὴν ἀσθαίρετον τῆς κυβερνήσεως.

(17) Ὁ Ἰωάννης Μαυνάρδος ἦτο ὁ πρεσβύτερος τῶν νομικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ὄταν μετὰ τινὰς μῆρας, δραπέτευσαστες τοῦ Ἰακώβου, ἐχαίρεισεν ὁ Μαυνάρδος, ὡς προϊστάμενος τοῦ δικηγορικοῦ συλλόγου, τὸν Λυτρωτῆρ τοῦ ἀγγλικῶ ἔθνους καὶ πολιτεῦματος Γουλιέλμου τὸν Ἀρανσιώτικόν, ὁ πρίγκηψ εἶπε πρὸς αὐτόν. «Κε· δικηγορε, βεβαίως ἐπέξήσατε εἰς ὅλους τοὺς νομικοὺς ὅσοι συγχρότως μὲ ἡμᾶς κατήλθον εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐπιστήμης ταύτης. ν «Ναί, ὑψηλότατε, α· ἀπῆρτησεν ὁ γηραιὸς ἀνὴρ, α καὶ ἂν δὲν ἐπῆρχεσθε ἡμεῖς, ἤθελεν ἐπιζήσῃ καὶ εἰς τὸν νόμον αὐτόν. ἢ

τῶν συνηγῶν ὅσους ἂν ἤθελον νὰ εὔρῃ τις εἰς πάντα νομικὸν σύλλογον» ἦσαν δὲ ὁ Πενμπέρτων, ὅστις ἐπὶ Καρόλου τοῦ Β'ου διετέλεσε πρόεδρος τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου, ἐπειτα δὲ, μακρυνθεῖς τοῦ ὑψηλοῦ ἐκεῖνου ἀξιώματος διὰ τὴν φιλανθρωπίαν καὶ τὴν μετρίτητα αὐτοῦ, ἐπαυλοῦν αὐθις εἰς τὸ δικηγορικὸν στάδιον, καὶ ὁ Πολλεξφήνιος (Pollexfen), ὅστις ἐπὶ πολὺν χρόνον διετέλεσε Πρόεδρος τῶν ὄρκωτικῶν δικαστηρίων τῶν δυτικῶν τῶν βασιλείου ἐπαρχιῶν καὶ εἶχε δυσφημισθῆ πολὺ, διότι, ἐπὶ τῶν αἰματηρῶν ὀνομασθέντων κακοεργηδοκείων, τὰ ὁποῖα συνεκροτήθησαν διὰ νὰ δικάσῃσι τοὺς συνενοχοῦς τῆς τοῦ Μομμουθίου στάσεως, ἀνέλαβεν ὑπὲρ τῆς κυβερνήσεως κατηγορίας τινὰς σκανδαλώδεις ἀδίκουσ, ἦτον ὅμως γνωστὸς ὡς φρονὴν ἐνδομύχως τὰ τῶν Οὐίγγων, ἂν ὄχι καὶ ὡς δημοκρατικὸς. Ἐνταῦθα ἴστατο καὶ ὁ Κρεσούελλος Λευίνιος, ἀνὴρ πολλὴν μὲν ἔχων τὴν παιδείαν καὶ τὴν ἐμπειρίαν, ἀλλὰ χαρακτηριστικῶς παραδόξως δειλοῦ. Πρὸ τινῶν ἐτῶν εἶχε παραιτηθῆ τῆς θέσεως τοῦ ἀνωτάτου δικαστοῦ, δειλιάσας νὰ ὑπηρετῆ τοὺς σκοποὺς τῆς κυβερνήσεως· ἦδη δὲ ἐδειλία πάλιν νὰ καταταχθῆ μετὰ τῶν δικηγῶν τῶν ἐπισκόπων, καὶ κατ' ἄργαν ἀπεποιήθη ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισιν αὐτῶν· ἀλλὰ σύμπας ὁ σύλλογος τῶν δικηγῶν παρ' ὧν ἐλάμβανε τὰς υποθέσεις του, ἀνήγγειλεν αὐτῷ, ὅτι ἂν ἀποποιηθῆ τὴν παρούσαν ὑπόθεσιν, οὐδεμίαν πλεόν ἄλλην εἶχε νὰ ἐλπίσῃ.

Ὁ Γεώργιος Τρέβις, ἐπιτηδευτὸς καὶ δραστήριος Οὐίγος, διατελέσας ἄλλοτε σὺνδικος τοῦ Λονδίνου, ἀπέτελε μὲρος τῆς αὐτῆς χορείας. Ὁ Ἰωάννης Ὀλτιος (Holt), ἐπὶ ἐπιστημότερος Οὐίγος δικηγῶρος, δὲν περιελήρθη μετὰ τῶν ὑπερασπιστῶν, ἐνεκα προκαταλήψεως τινος, ὡς φαίνεται, τὴν ὁποίαν εἶχε κατ' αὐτοῦ ὁ Σαγκρόφτιος, προσεκλήθη ὅμως ἰδίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Λονδίνου, ὡς σύμβουλος εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν. Ὁ δὲ νεώτερος τῶν ὑπὲρ τῶν ἐπισκόπων παρασταθέντων ἀντιληπτῶν ἦτο νέος τις δικηγῶρος ὀνόματι Ἰωάννης Σομέρσιος, ὅστις οὐδ' ἐπὶ γένει οὐδ' ἐπὶ πλούτῳ διέπρεπε καὶ δὲν εἶχε λάθει ἐπὶ ἀφορμῇ νὰ διακριθῆ ὑπὸ τοῦ δημοσίου· ἀλλὰ ἡ μεγαλοφυΐα του, ἡ φιλοπονία του, τὰ ἔξοχα καὶ μεγαλύτερα προσερήματα του ἦσαν καλῶς γνωστὰ εἰς εὐαρίθμους τινὰς φίλους αὐτοῦ· καὶ περὶ δὲ πρεσβέων τῶν Οὐίγγων, διὰ τὴν ἐπιτηδευτικότητα καὶ τὴν πολλὴν σαφήνειαν τῶν ἐπιχειρημάτων καὶ διὰ τὴν εὐπρέπειαν τῶν τρόπων αὐτοῦ εἶχεν ἀξιωθῆ τῆς εὐνοίας τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου. Ὁ Ἰονστόνιος παρῆσθηθε θερμῶς εἰς τοὺς ἐπισκόπους ὅπως εἶναι σπουδαῖον νὰ προσλάβωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ νέου τούτου, ὁ δὲ Πολλεξφήνιος ἀπεφάνετο, ὡς λέγουσιν, ὅτι ἐν ὅλῳ τῷ δικηγορικῷ συλλόγῳ οὐδεὶς δύναται ἐπιτηδευτικότερον τοῦ Σομέρσιου νὰ διαπραγματευθῆ πᾶν ἱστορικόν καὶ συναγματικὸν ζήτημα.

Οἱ ἐσοκοὶ ὅμωςαν ἦδη τὸν νεομισμένον ὄσκον ἦσαν δὲ ἅπαντες ἄνδρες ἐγκρίτου κοινωνικῆς θέσεως· Ὁ προϊστάμενος Ῥογέρος Λαγγλέως εἶλε τὸ μέρος ἀπὸ οἴκου ἀρχαίους καὶ ἐπισανούς· ἐκ τῶν λοιπῶν, ὁ μὲν εἰς ἦτον ἰπότης τὸ ἀξίωμα, οἱ δὲ 10 ἄλλοι κατώτερο

εὐπατρίδαι πλείστοι δι ἦσαν γνωστοὶ ὡς πλουσιώτατοι ἄνθρωποι. Τινὲς ἐπρέθβουν τὰ τῶν ἑτεροδόξων, διότι οἱ ἐπίσκοποι φρονιμώτατα ἀπεράσισαν νὰ μὴ δείξωσι τὴν ἐλαχίστην δυσπιστίαν πρὸς τὰς ἄλλας τῶν διαμαρτυρομένων αἱρέσεις. Ἐν ὄνομα ἐκίνησε πολλὴν ἀνησυχίαν, τὸ τοῦ Μιχαὴλ Ἀρνόλδου, ὁστις ἦτο βασιλικὸς ζυθοποιός, καὶ ἐν γένει ἐροβοῦντο ὅτι ἡ κυβέρνησις εἶναι βεβαία περὶ τῆς ψῆφου αὐτοῦ. Ἐλέγετο δὲ ὅτι ὁ ἄνθρωπος παρεπονείτο πικρῶς, διὰ τὴν θέσιν εἰς εἰς ἣν εὐρίσκετο « Ὅ,τι δῆποτε », εἶπε « καὶ ἂν πράξω, θέλω ἀναγκαιῶς ζυμωθῆ τὸ ἡμῖσι τῆς ἐμπορίας μου. Ἄν εἶπω, ὅτι δὲν εἶναι ἔνοχοι, δὲν θέλω πλεον πωλήσει ζῦθον εἰς τὸν βασιλέα. Ἄν ἐξεναντίας εἶπω ὅτι εἶναι ἔνοχοι, δὲν θέλω πλεον πωλήσει ζῦθον εἰς τὸ κοινόν. »

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἀκόλουθον φυλλάδιον).

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΟΥΪΡΓΙΛΙΟΥ.

Ἐπὶ τοῦ Ὀκταυαίου Αὐγούστου, εἶη ἐν Ῥώμῃ Οὐγγίδος τις Πωλίω, τὸν ὁποῖον ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει εἰμὴ διὰ τὸν πλοῦτον καὶ διὰ τὴν ὀμότητα αὐτοῦ. Περὶ τῆς ὀμότητος ταύτης ἐλέγοντο πολλά, πρὸς τοὺς ἄλλοις δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι πρέφιν εἰς δεξαμενὰς μυριάνας συνειθισμέναι νὰ τρώωσιν ἄνθρωποι, ἐδρίπτεν εἰς αὐτάς τοὺς δούλους ὅσους ἐθανάτωνε. Καί ποτε, ἔχων εἰς τὴν τράπεζάν του τὸν Αὐγούστου, ἐπειδὴ ὁ οἰνοχόος ἔθραυτε χρυσταλλινὴν κύλικα, ὁ Πωλίω, διέταξε νὰ εἰψώσιν αὐτὸν εἰς τὰς μυριάνας, μὴ σεβόμενος οὐδὲ τὸν φιλοξενούμενον αὐτοκράτορα. Ὁ καταδικασθεὶς προσέπεσον εἰς τὸν αὐτοκράτορα, παρακαλῶν νὰ τὸν σώσῃ ὁ δὲ Αὐγούστου, κατ' ἀρχὰς ἐδοκίμασε νὰ μεταπέισῃ τὸν ἀξυμῆμον δεσπότην, ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν ὑπήκουε, « φέρε, » εἶπεν « εἰς αὐτὸν, πάντα τὰλλα πολύτιμα ποτήρια ὅσα ἔχεις, « διὰ νὰ τὰ μεταχειρισθῶ. » Καί, κομισθέντα, διέταξε νὰ τὰ συντρίψωσιν ὥστε ὁ Πωλίω, ληρμονήσας τὴν ὄρην τὴν ὁποῖαν ἤσθληθη διὰ τὴν ἀπωλείαν μιᾶς κύλικος, ἀποῦ εἶδε τόσας ἄλλας καταστροφείας, μὴ δυνάμενος δὲ νὰ τιμωρήσῃ τὸν ὑπρέτην ἕνεκα πράξεως τῆς ὁποῖαν καὶ ὁ Αὐγούστου ἐπόησεν, ἡ ναγκασθῆ ἄκων νὰ ἤσυχασθῃ. Θέλειαν δὲ ἴσως νὰ ἀποδείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του διὰ τὸ μᾶθημα τῆς μετριοπαθείας τὸ ὁποῖον παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος ἔλαβε, κατέλειπεν αὐτῷ, τελευτήσας, μέγα τῆς περιουσίας μέρος, καὶ μεταξὺ ἄλλων ἐπαυλῶν τίνα, κειμένην μὲν μεταξὺ Νεαπόλεως καὶ Πουτέλιω, φέρουσαν δὲ τὸ χαριεστάτον ὄνομα τοῦ Πανσιλίπυ.

Ὁ φιλάνθρωπος ἀναγνώστης ἐγκρίνει ἀναμειβίτως καὶ τὸ μᾶθημα τοῦ Αὐγούστου καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Πωλίω, ἀλλ' ἀνησυχεῖ μὴ βλεπῶν ποία σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ Πωλίω καὶ Πανσιλίπυ καὶ τοῦ τάφου τοῦ Οὐγγίλιου, περὶ οὗ κυρίως ἔχομεν νὰ ἐμιλήσωμεν. Ἡ σχέσις εἶναι στενωτάτη. Ἡ ἐπαυλις τοῦ Πωλίω δὲν σώζεται, τὸ ὄνομα αὐτῆς ὁμοίως

μετεβιβάσθη εἰς παρακείμενον περίφημον ὄρος καὶ ἄντρον, ἐπὶ δὲ τοῦ ἄντρου τούτου ὑφίστανται τὰ εἰρηπια τοῦ τάφου τοῦ Οὐγγίλιου, τὰ ὁποῖα βλέπετε εἰκονιζόμενα κατωτέρω.

Ὁ Πόπλιος Οὐγγίλιος Μάρω, ἐγεννήθη τῇ 15 Ὀκτωβρίου τοῦ 70 ἔτους πρ. χρ., ἑπτὰ περίπου ἔτη πρὸ τοῦ Αὐγούστου καὶ πέντε πρὸ τοῦ Ὀρατίου, ἐπὶ τῆς περιφημοῦ ὑπατείας τοῦ Κράσσου καὶ τοῦ Πομπηίου, εἰς χωρίδιον σήμερον ὀνομαζόμενον Πιετόλο, τότε δὲ καλούμενον Ἀνθὴ καὶ κείμενον παρὰ τὴν ἐν τῇ ἄνω Ἰταλίᾳ Μάντουαν, τὴν ὁποῖαν, τούτου ἐνεκεν, εθεώρει ὁ ποιητὴς ὡς πατρίδα αὐτοῦ. Ὁ ἀντίζηλος τοῦ Ὀμήρου κοιτίδα ἔσχεν ἐπαυλιν, συμπαίκτησας δὲ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ποιμένας, καὶ πρῶτον βίου θέαμα, ἀγρούς. Ὁ Οὐγγίλιος κατ' ἀρχὰς ἐσπούδασεν ἐν Κρεμώνῃ, εἰς ἡλικίαν δὲ 16 ἐτῶν μετέβη εἰς Μεδιόλανον καὶ μετ' ὀλίγον εἰς Νεάπολιν, περίφημον τότε, διὰ τὰ σχολεῖα αὐτῆς. Ὑπὸ τὸν ἱλαρὸν οὐρανὸν τῆς μαγικῆς ἐκείνης πόλεως ἠγάπησε τὰς Μούσας καὶ ἐδιδάχθη τὴν Ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν, τὴν ἀπανταχοῦ εἰς τὰ ποιήματά του ἐπιφαινομένην. Μετὰ δὲ τὴν διπλὴν περὶ Φιλίππου τῆς Μακεδονίας μάχην, καθ' ἣν ὁ Ὀκταύσιος καὶ ὁ Ἀντώνιος κατετρέπωσαν τὸν Βροῦτον καὶ τὸν Κάσιον, ἦλθεν εἰς Ῥώμην καὶ παρουσιασθεὶς εἰς τὸν Μαικήναν, ὑπὸ δὲ τοῦ Μαικήνου εἰς τὸν Αὐγούστου, ἐπέτυχε τὴν ἀπόδοσιν τῶν κτημάτων του, τῶν ὁποῖων εἶχε στεργηθῆ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν, εἰς οὓς ὁ νικητὴς παρεχώρησεν, ὡς λείαν, μέρος τῆς Ἰταλίας ἀξιόλογον.

Ὁ Οὐγγίλιος ἐθεράπευσε κατ' ἀρχὰς τὴν βουκολικὴν ποίησιν, καὶ δὲν ἠδυνήθη μὲν νὰ ἐξισωθῆ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο πρὸς τὸν Θεόκριτον, τὸν ὁποῖον ἔλαβε ὡς τύπον καὶ ὑπογραμμὸν, ἠδοκίμησεν ὁμοίως οὐδὲν ἦττον παραδόξως ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Αὐγούστου, ὅχι διὰ τὴν ἐπιτηδεῖαν σύνθεσιν καὶ τὰ ἀληθινὰ τῶν βουκολικῶν αὐτοῦ ἦθη, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐξαισίαν ἐκείνην περὶ τὸ ὕψος τέχνης, ἣτις κατεσκεύαζε νέαν, οὕτως εἰπεῖν, ποιητικὴν ἐν Ῥώμῃ γλῶσσαν.

Ἐπειτα ἔγραψε Γεωργικά, ἐμπνευσθεὶς μὲν τὴν ἰδέαν παρὰ Ἡσιόδου, ἀριστεύσας δὲ περὶ τὴν ἐκτέλεσιν, διότι τὰ Γεωργικά εἶναι τῶν τῶν τελευταίων τοῦ Οὐγγίλιου ἔργον, ἐμφαίνον ἀληθῆ τῶν ἀγρῶν ἔρωτά, ζωηρὰ τῶν καλλωνῶν τῆς φύσεως συναίσθησιν, καὶ ἔνθερμον ἐπιθυμίαν τῆς εἰρήνης, δι' ἣς σώζονται μὲν οἱ ἄνθρωποι, ἀμαζύουσι δὲ τὰ Κράτη. Ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ, ὁ πέρα τοῦ μετρίου ἀσθενῆς Οὐγγίλιος παραφέρεται μὲν μέχρι καὶ τοῦ νὰ θεοποιῆσῃ τὸν Αὐγούστου, ἀλλ' ἐπανορθοῖ τὸ ἀμάρτημα τοῦτο διὰ τῆς γενναϊότητος μὲ τὴν ὁποῖαν ἀνακαλεῖ τὴν μνήμην τῶν ἀνοσίων τῆς Μακεδονίας ἀγῶνων καὶ ἀνορύττει τὰ ὄστα τῶν Ῥωμαίων, ὅτινες δις ἐπίαινον, διὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν, τὰ πεδία τῆς μάχης τῶν ἐμφυλίων πολέμων. Πρόδηλος εἶναι ἐνταῦθα ὁ εὐλαβὴς τοῦ ποιητοῦ σκοπὸς τοῦ νὰ ἐμπνεύσῃ ἀποστροφήν πρὸς τὰς ἐσωτερικὰς διενέξεις καὶ βεβαίως ποτὲ μεγαλῆτερα τέχνη καὶ χάρις δὲν ὑπέρησαν εὐγενεστέρων πρόθεσιν· μάλιστα δὲ θαυμαστός εἶναι ὁ μελιφύτος τοῦ ποιητοῦ λόγος, τὸν ὁποῖον ἀμίμη-

τον εθεώρησαν πάντες ὅσοι ὠμίλητάν ποτε τὴν εὐρυθύμῳ τοῦ Παννασοῦ γλῶσσαν. Τὰ Γεωργικά προσηγγεῖλαν τὴν Αἰνεΐαδα, διότι περιεῖχον πολλὰ μέρη ἀξία τῆς Ἐπικῆς Μούσης. Ἀλλ' ἡ Αἰνεΐα δὲν στηρίζεται, καθὼς τὸ μέγα τοῦ Ὀμήρου ἔργον, ἐπὶ μιᾶς καὶ μόνῃς ιδέᾳ, ὑπὸ τῆς μεγαλοφυΐας δραματικῆς. Ἀντικείμενον τοῦ ποιήματος φαίνεται μὲν ἡ ἐν Ἰταλίᾳ ἱδρυσις νέου κράτους ὑπὸ τοῦ ἀρχηγῶ τῶν Τρωῶν πραγματικῶς ὁμοίως ὁ ἡ Ὀδύσεια· ἐκ δὲ τούτου, τὸ δράμα αὐτοῦ εἶναι

Πρίαμος καὶ ὁ λαὸς αὐτοῦ εἶναι πάτερνα ἐν τῇ Αἰνεΐαδι πρόσωπα, διότι ὁ ποιητὴς, ἔχων ἀδιαλείπτως πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν Ῥώμην καὶ τὸν Αὐγούστου, περιεστῆεν ἡμῖν ἀκαταπαύτως τὴν ἀργὴν καὶ τὴν ἀναπτύξιν τῆς Ῥώμης καὶ θεοποιεῖ τὸν Αὐγούστου ἐν εἰκόνι τοῦ Αἰνείου. Ἀφ' ἑτέρου ὁ Οὐγγίλιος, ἐμπλεως ὡν Ὀμήρου, ἠθέλησε νὰ περιλαβῇ ἐντὸς 12 ἀκμάτων τὰς 48 βιβλίας ἐξ ὧν συγκρίνεται ἡ Ἰλιάς καὶ τοῦ ἀρχηγῶ τῶν Τρωῶν πραγματικῶς ὁμοίως ὁ ἡ Ὀδύσεια· ἐκ δὲ τούτου, τὸ δράμα αὐτοῦ εἶναι

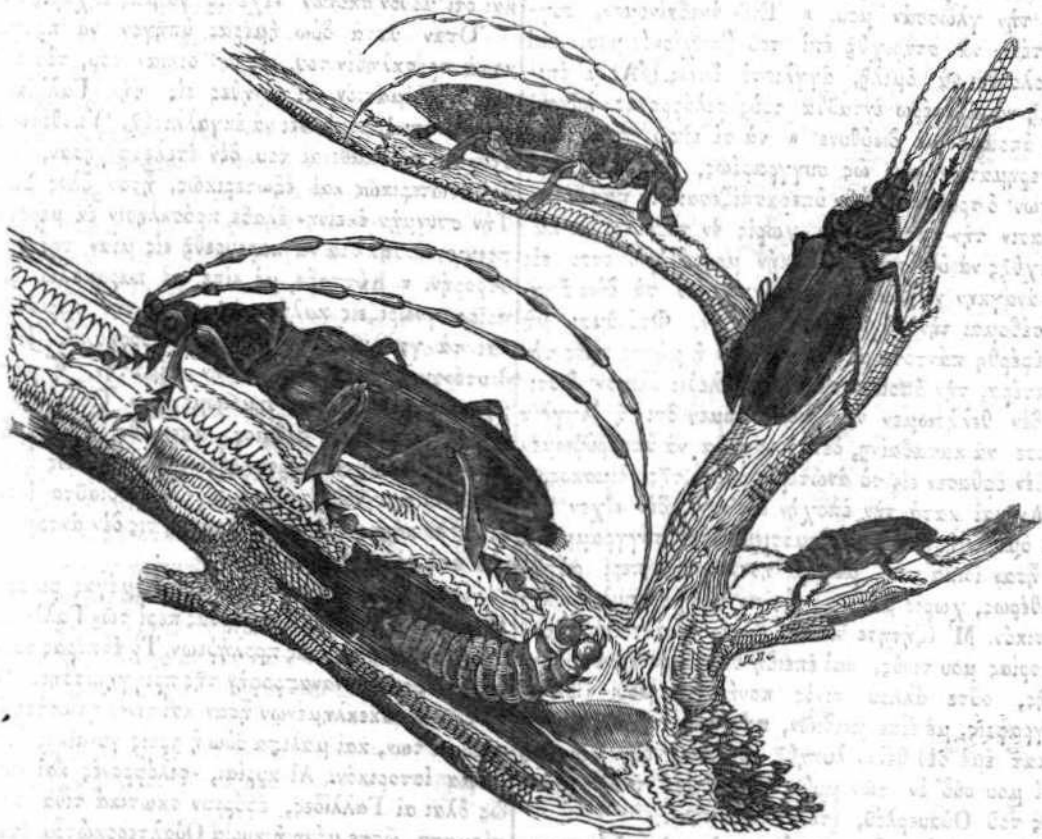

ἴσχυρον, διότι δὲν ἔχει τόπον νὰ ἀναπτυχθῆ, καὶ οἱ χαρακτήρες αὐτοῦ, μόλις σκιαγραφηθέντες, ὁμοιάζουσιν ἀντίγραφα ἀτελῆ τῶν χαρακτήρων τοῦ ὁποῖου διεγράψεν ἡ πολυγὰ τοῦ ἰσχυροῦ Ὀμήρου χεῖρ. Ἀλλ' ὁμοίως καὶ ἡ Αἰνεΐα περιέχει μέρη δραματικῶτα καὶ παθητικώτατα, τὰ ὁποῖα, ἐκπεπρασμένα εἰς γλῶσσαν ἀπαράμιλλον διὰ τὴν μελωδίαν αὐτῆς, συνεκίνησαν αἰετοτε ἀπάσας τὰς εὐαίσθητους καρδίας.

Ἰδίως δὲ ἀξιωμακόμενός εἶναι ἡ ἐντύπωσις τῆς ὁποῖαν προεξένησαν τὸ δεύτερον, τὸ τρίτον καὶ τὸ τέταρτον βιβλίον, τὰ ὁποῖα ὁ Οὐγγίλιος, κατ' ἐπίμονον τοῦ Αὐγούστου παρακλήσιν, ἀνέγνωσε, πρὶν ἐπιτελεῖσθαι τὸ ὅλον ἔργον, ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος, τῆς ἀδελφῆς του Ὀκταυίας καὶ τῶν ἄλλων συγγενῶν καὶ φίλων. Ὅταν ἡ Ὀκταυία ἤκουσε τὸ ἐπεισόδιον τοῦ πρώτου θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Μαρκελλοῦ,

ΤΑ ΜΑΚΡΟΚΕΡΑ ΕΝΤΟΜΑ.

Οί σκώληκες τῶν μακροκέρων ζῶσι καί τρέφονται ἐπάνω ἢ ἐντός τῶν δένδρων καί τῶν φυτῶν, οἱ μὲν κατατρώγοντες τὸν φλοιόν, οἱ δὲ εἰσδύοντες ὑπ' αὐτὸν, οἱ δὲ προχωροῦντες βαθύτερον μέχρι τῆς ἐντερικῆς· ἄλλοι σκάπτουσι τοὺς κλώνας, ἄλλοι τρυπῶσι τὰ στελέχη, καὶ ἄλλοι μεταβάλλουσι εἰς κόνιν τὰς ῥίζας αὐτῶν καὶ δένδρων. Βαδίζοντας εἰς τὰ πρότω, ἀνοίγουσι στοὺς ἴσας μὲ τὸν ὄγκον τοῦ σώματος οὕτων. Καί μ' ὅλον ὅτι ἐργάζονται ἐν τῷ σκότει, ἔχουσι τοσαύτην ἐπιθεσιότητα, ὥστε δὲν διαδύουσι πώποτε τὸ ἐπ' αὐτῶν κάλυμμα ἔμφυτον· τι αἰσθημα ποδηγετεῖ αὐτοὺς τόσον ἀσφαλῶς, ὥστε

δὲν παρεκτρέπονται πώποτε. Πολλάκις λεπτόνυμοι ὡς φύλλον χαρτίου τὸν φλοιόν, τὸν προφυλάττοντα αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ φῶς, καί ὁμοίως δὲν σχίζουσι αὐτόν. Μὴ θέλοντες νὰ φανερωθῶσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, δὲν ρίπτουσι ἐκτὸς τοῦ δένδρου τὰ βίνισματα ἢ τὰ περιπτώματα τῆς τροφῆς αὐτῶν, ἀλλ' ἐντός τῶν σωλήνων οἵτινες μένουσιν ὀπισθεν αὐτῶν. Ἐνίοτε ζῶσι μεμονωμένοι ἐντός τῶν κορυμῶν, συνήθως δὲ συγκατοικοῦσιν εἰς τὸ αὐτὸ δένδρον, ἐντός θωματιῶν ἰδιαιτέρων μὲν ἀλλὰ γειτονικῶν. Κατ' ἄρχάς, τὰ ἀκάματα ταῦτα ἕντομα, ἀπορεύουσι μὲ ἀξιοθαύμαστον προσοχὴν τὸ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὰ μέρη ὅπου ἐργάζονται οἱ γείτονες αὐτῶν· ἀλλ' ἅμα ἐκλειψῆ ἢ ὕλη ἥτις ἐχρησίμευεν εἰς αὐτὰ ὡς τροφή, εἰσβάλλουσι εἰς τὴν ξένην χώραν· ἐντεῦθεν

αὐτὴν λαμβάνουσι πᾶσαν προελάξιν, πᾶν μέτρον ἰκάνοντες ἀσφαλῆ τὴν εὐζωίαν, τὸ μέλλον αὐτῶν. Τὰ πλεονότιστα ἐπεκτείνουσι τὰ ὄρια τοῦ κοιτῶνος αὐτῶν, καὶ κατασκευάζουσι εἶδος φωλεᾶς ὡσευδοῦς, διὰ νὰ κεντηθῶσιν ἐν αὐτῇ ἀτάραχον ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὸν προσδωρισμένον λήθαργον ὕπνον. Τινὰ μάλιστα κλείουσι ἀσφαλῶς τὰς δύο ἄκρας τοῦ μέρους ὅπου σκοποῦσι νὰ ἀναπαυθῶσι, διὰ νὰ μὴ βλαφθῶσιν ὑπὸ τοῦ φῶτος.

Ἄρου γίνῃ ἢ μεταμόρφωσις αὐτῶν ἐντελής, ἀρου ἐκπλητῶσι στεφθερότητα τινα, ἐπιχειροῦσι νὰ ἀνοίξωσι δίοδον διὰ νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ φῶς· πολλὰ ὁμοίως ἀπαντῶντα μέρη εὐστριπτα, μένουσιν ἐντός τοῦ κορυμῶ καὶ ἀποθνήσκουσι ἐκεῖ ὅπου ἤκμαζον πρὸ μικροῦ.

Τὰ μακροκέρα δὲν ἔχουσιν ὅλα τὸ αὐτὸ χροῶμα· ἀλλὰ μὲν εἶναι μαύρα, ἄλλα δὲ ψαρά, ἄλλα πράσινα καὶ ἄλλα κόκκινα· τρέφονται δὲ ἐκχυλίζοντα τὰ τρυφερὰ ἕνθη, ἢ βορροῦντα τὸν γυμὸν τὸν βέοντα ἀπὸ τινῶν ἀνθρώπων, τινὰ δὲ καὶ ἀποπνέουσιν εὐωδίαν γλυκυτάτην. Πρὶν ἀποθάνωσι τὰ θήλεκ, ἀποθέτουσι εἰς σχηματῆδες δένδρων τὰ ὡς αὐτῶν, πολλὰ τῶν ὁποίων κατατρώγονται ὑπὸ τῶν πτηνῶν, τῶν μηρυμύκων καὶ ἄλλων ζῴων. Οὕτως ἢ οὕτως, διὰ νὰ διατηρηθῶσι ἢ πρὶπουσα ἰσοσταθμία μεταξὺ τῶν διαφόρων ὄργανων ὄντων, λαμβάνει πρόνοιαν νὰ ἐξασκηθῶσιν τὰ περισσότερὰ διὰ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ τρόπου.

μυρία· καὶ αἰματηραὶ συμπλοκαὶ, καὶ θάνατος ἀνάκρουτος· ὅταν δὲ μείνῃ τόσος ἀριθμὸς ὅσον ἀρκεῖ νὰ θεύψῃ τὸ λείψανον τοῦ κορυμῶ, ἢ ἀλληλοσφαγία πύει, καὶ οἱ γείτονες ἀναλαμβάνουσι τὰς πρώτας φιλικά· καὶ ἐγκαρδίους σχέσεις. Οὕτως ἢ οὕτως, πιστὸς φύλαξ τῶν συντηρητικῶν αὐτῆς ἀρχῶν, συγκατανεύει μὲν νὰ θυσιάθῶσιν τὰ εὐτέλη ὄργανα ἅτινα μετεχειρίσθη διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τοὺς σκοποὺς αὐτῆς, δὲν ἐπιτρέπει ὁμοίως τὴν ἐξόντωσιν τοῦ εἴδους τοῦ ὁποῖον αὐτὴ ἢ ἴδια ἐπλασεν.

αὐτῶν, παρατείνουσι τὸν χρόνον τῆς μεταμόρφώσεως καὶ ἐπὶ ἐν ἔτος περιπέσει. Τὴν παράστασιν ταύτην δύναμεθα καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ κατορθώσωμεν τεχνητῶς πως, μακρύνοντας αὐτὰ ἀπὸ τῶν ἰδίων φωλεῶν δεκαπέυτε ἡμέρας πρὸ τῆς μεταμορφώσεως· τότε ὁμοίως τὸ σῶμα αὐτῶν ἀλλοιοῦται καὶ γίνεται ἐγχνότερον.

Ἡ ἐπιστήμη δὲν ἐξήγησε μέχρι τῆς σήμερον τὰ αἰτία τῆς ἀναβολῆς ταύτης· διὰ τί ἐπ' ἢ ἀνάπτυξιν τῶν ἐντόμων τούτων εἶναι ἐντελής, καὶ ἐπιχείεται ἢ μεταμόρφωσις, καταδικάζονται νὰ ζήσωσιν ἐν ἔτος ἐπὶ πλέον εἰς τὴν πρώτην αὐτῶν κατάστασιν·

Πρὶν ἐγκαταλείψωσι τὴν σκωληκοειδῆ αὐτῶν μορφήν, κινούμενα ὑπὸ θαυμασίου αἰσθηματος συντηρή-

καὶ πορότερώ καθύσθη πάνοπλον, παραμερίζοντα τὸ πλεθρὸς διὰ νὰ διαβῆ σημερινῶς τις Τοῦρκος, ἢ πωλητῆς *manchalibion* κρεάτων ὄπτων, ἀροῦ καὶ ὕδατος, διασταλίζοντας ὑποβρίνως τὰς πραγματείας τῶν. Ἐν τῷ μέσω τοικύτης συβρύτης συγκλύδων, πῶς νὰ προβῶ ἐγὼ ὁ ξένος καὶ ἀπειρος περιγητής; Συνέτελλον τὰς χεῖράς μου, καὶ ὠθούμενος ἔνθεν κάκειθεν, ἐκυματίζομαι ἐκπρενονίζόμενος πολλάκις ὡς στραῖρα, ἀπὸ ταύτης εἰς ἐκείνην τὴν ἄκραν.

Τὰ ἐργαστήρια τῆς ἀγαναῦς ἐκείνης ἀγορᾶς, ἔχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐξ ποδῶν πλάτος, καὶ τριῶν ἢ τεσσάρων βάθος. Οἱ ἐργαστῆρες ἄρχαί, καθήμενοι μὲ πόδας ἐσταυρωμένους ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ παράπηγματων, σὲ παρρηάζουσι τὰ ἐμπορεύματα χωρὶς νὰ σαλεύσωσιν ἀπὸ τὸν τόπον τῶν τὰ συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπα ταῦτα παραπήγματα ὀμοίως πλατεῖαν ἔδραν, δύο περίπου πόδας ὑψηλοτέρην τοῦ ἔδαφους, καὶ ἐκτείνονται καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς ὁδοῦ, πρὸ τῶν ἐργαστηρίων, ἅτινα διαχωρίζονται τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἄλλου διὰ λεπτοτάτων ψαγγῶν. Οἱ ἀγροστῆται, καθήμενοι καὶ αὐτοὶ ἐπὶ τῶν ἰδίων παραπημάτων, παρατηροῦσι τὰς πραγματείας τὰς ὁποίας ἐκδέτεαι ὁ ἔμπορος ἐπὶ τῶν γονάτων του, ὄχι γλωστοκοπῶν ὡς Γάλλος πωλητής, ἀλλ' ἀνοίγων μόλις τὰ χεῖλη του διὰ νὰ σὲ φασέρῶν τὴν τιμὴν, καὶ νὰ προσθέτῃ ἕϊστος τὴν λέξιν *buono*, ἢ *calò*. Πολλάκις, ἐνῶ παρατηρεῖς τὰ ἐμπορεύματα, ὁ πωλητής, ἐὰν εἶναι Ἰθωμαινός, σὲ ἀρίνει αἰονιδίως, εἰσερχεται δὲ ὀπῆς εἰς πρακείμενον μικρότατον θωματιῶν, πλύνεται, καὶ μετὰ ταῦτα γόυυπετεῖ καὶ προτεύχεται, χωρὶς διόλου νὰ τὸν μελῆ οὔτε διὰ σὲ τὸν ἀγοραστῆν, οὔτε διὰ τοὺς ἄλλους διαβάτας. Χάριν οὐδεμίαν, ὅποιοςδήποτε ὑποθέσεως, δὲν παραμελοῦσιν οἱ Μουτουλιανοὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ τούτου καθήκοντος.

Ἄκουσας πρὸς αὐτῶν τὴν Φραγκῶν ἀγοραστῆς, κινεῖται ἀμέσως τῶν παρεστῶτων ἢ περιέργεια. Ἐὰν δεῖξῃ μὲ τὸν δάκτυλον μανδύλιον χρυσοῦραντον, σάλια ἰνδικῆ, ἢ ἐμβάδας κεντημένας, αἱ προυργηθόμεναι Ἰθωμαίνες, χαμηλόγουσαι μὲ προσοχὴν τὰ γιάσματά των, πλησιάζουσι διὰ νὰ περιεργασθῶσι καὶ αὐτὰ τὰ ζητούμενα. Αἱ γυναῖκες τῶν ἀπογόνων τοῦ Ὀσμᾶν, ἔχουσι πλειστοτάτην περιέργειαν καὶ αὐτῶν τῶν θυγατέρων τῆς Ἀλβίνως ἐξετάζουσι μὲ προσοχὴν ἀπειρηπτον τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ξένου, καὶ λαμβάνουσι πολλάκις εἰς χεῖρας τὰ χειρόκτια ἢ τὸ βαλάντιόν σου, διὰ νὰ τὰ παρατηρήσωσι, χωρὶς κανὲν νὰ σὲ ζητήσωσι τὴν ἀδειαν. Ἐὰν φορῆς δακτυλίδιον, ἢ ἐγγυς ἄλυτον μὲ σφραγίδας, ἀναστηκόνουσι χωρὶς κάμμιαν συστολήν τὴν χεῖρά σου, ἢ τύρωςιν ἀπὸ τὸ θαλάκιόν σου τὸ ὠρολόγιον. Μίαν τῶν ἡμερῶν εὐρισκόμεν ἐἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀγορᾶς, ὅπου πωλοῦνται κεντημένα μανδύλια καὶ σάκια· (παρατηρητέον ὅτι τὰ ἐμπορεύματα τοῦ αὐτοῦ εἴδους, πωλοῦνται εἰς τὴν αὐτὴν σειράν τῶν ἐργαστηρίων). Ἐνῶ ἡγγελομένη εἰς τὸ νὰ ἐκλέξω, Ὀθωμανὶς τις προσελθούσα ἐκάθησεν ἀποτόμως πλησίον μου, καὶ προσήλωσε τοὺς μεγάλους καὶ μέγανους οὐλοκῶν ἀριθμοὺς φέρονταν βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας, ὀρθαλμού· τῆς ἐπ' ἐμεῖ. Ἐφόρουσαν κατά περιττασίαν

ἹΑΓΟΡΑ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Συνάθροσον ὅλα τὰ ἐργαστήρια τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Ἰσρίας, τῶν Πατρῶν, τοῦ Ναυπλίου, τοῦ Μεσολογγίου, ὅλης ἀνεξαιρέτως τῆς Ἑλλάδος, τοποθέτησον αὐτὰ ἐπὶ μεγάλης πλατείας ἀσπίρουσον ἔπειτα τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρά των, στοιβάσον τὸ ἐν ἐπάνω τοῦ ἄλλου ὅλα τὰ ἐμπορεύματα, μεταμόρφωσον τοὺς νέους καὶ κομψοὺς ὑπηρέτας τοῦ Μαλακθρίνου, τοῦ Θρόνου καὶ τοῦ Γκιναῖκα εἰς γέροντας Μουτουλιανούς, βαρεῖς, λευκοπροσώπους καὶ βαθυπόγωνας, ἢ εἰς Γραικοὺς καὶ Ἀρμενίους μελαγχροίτους καὶ σφοσφόρους, συσώρωσον ὅλα ταῦτα, ἀνθρώπους καὶ πράγματα, εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ μέρος, καὶ θέλεις τότε συλλάβεαι ἀμύχαν τινὰ ἰδέαν τῆς μεγάλης ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀγορᾶς. Σὲ λέγω δὲ, ἐπὶ δὲν οὐσιάζει ἀγοράν, ἀλλὰ πᾶσιν ἐστεγασμένην. Δύνασαι νὰ περιπλανᾶσαι ἐντός αὐτῆς ἡμέρας ὀλοκλήρουσιν κατὰ συνέχειαν, νὰ περιερίπτοι εἰς διάφορα μέρη, νὰ μεταβαίνης ἀπὸ μίαν εἰς ἄλλην ὁδόν, νὰ ἀναβαίνης, νὰ καταβαίνης, καὶ νὰ ἀπορῆς αἰωνίως πῶς εὐρίσκεισαι. Τὸ ὕψος τῆς εἶναι τῶν μὲ ὕψος οἰκίας τρισπόρου, τὸ δὲ φῶς εἰσδύει ἀνεπηὶν διακρυστάλλων, τοὺς ὁποίους μόνη ἢ βορρῆ ἀρροτίζει νὰ καθαρίσῃ.

Εἰς κάμμιαν τῆς Κωνσταντινῶν ἀγορᾶν δὲν τέρπεται τις ὅπου εἰς τὴν τοῦ Βυζαντίου. Αἱ ὁδοὶ τῆς εἶναι στεναῖ· καὶ ἡ πημμορρῶσιν αἰωνίως ἀπὸ διεβάτας. Ὁδὸ βλέπεις Ὀθωμανίδας *γιασηκομητας*, συρούσας ὑποπτερώσας τὰς κερταίνους ἑμβάδας των, ἐκεῖ πολὺ παρὸν ἀιβισοπὶδα φέρονταν βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας, ὀρθαλμού· τῆς ἐπ' ἐμεῖ. Ἐφόρουσαν κατά περιττασίαν

καὶ πορότερώ καθύσθη πάνοπλον, παραμερίζοντα τὸ πλεθρὸς διὰ νὰ διαβῆ σημερινῶς τις Τοῦρκος, ἢ πωλητῆς *manchalibion* κρεάτων ὄπτων, ἀροῦ καὶ ὕδατος, διασταλίζοντας ὑποβρίνως τὰς πραγματείας τῶν. Ἐν τῷ μέσω τοικύτης συβρύτης συγκλύδων, πῶς νὰ προβῶ ἐγὼ ὁ ξένος καὶ ἀπειρος περιγητής; Συνέτελλον τὰς χεῖράς μου, καὶ ὠθούμενος ἔνθεν κάκειθεν, ἐκυματίζομαι ἐκπρενονίζόμενος πολλάκις ὡς στραῖρα, ἀπὸ ταύτης εἰς ἐκείνην τὴν ἄκραν.

Τὰ ἐργαστήρια τῆς ἀγαναῦς ἐκείνης ἀγορᾶς, ἔχουσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐξ ποδῶν πλάτος, καὶ τριῶν ἢ τεσσάρων βάθος. Οἱ ἐργαστῆρες ἄρχαί, καθήμενοι μὲ πόδας ἐσταυρωμένους ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ παράπηγματων, σὲ παρρηάζουσι τὰ ἐμπορεύματα χωρὶς νὰ σαλεύσωσιν ἀπὸ τὸν τόπον τῶν τὰ συνεχῆ καὶ ἀδιάκοπα ταῦτα παραπήγματα ὀμοίως πλατεῖαν ἔδραν, δύο περίπου πόδας ὑψηλοτέρην τοῦ ἔδαφους, καὶ ἐκτείνονται καθ' ὅλον τὸ μήκος τῆς ὁδοῦ, πρὸ τῶν ἐργαστηρίων, ἅτινα διαχωρίζονται τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἄλλου διὰ λεπτοτάτων ψαγγῶν. Οἱ ἀγροστῆται, καθήμενοι καὶ αὐτοὶ ἐπὶ τῶν ἰδίων παραπημάτων, παρατηροῦσι τὰς πραγματείας τὰς ὁποίας ἐκδέτεαι ὁ ἔμπορος ἐπὶ τῶν γονάτων του, ὄχι γλωστοκοπῶν ὡς Γάλλος πωλητής, ἀλλ' ἀνοίγων μόλις τὰ χεῖλη του διὰ νὰ σὲ φασέρῶν τὴν τιμὴν, καὶ νὰ προσθέτῃ ἕϊστος τὴν λέξιν *buono*, ἢ *calò*. Πολλάκις, ἐνῶ παρατηρεῖς τὰ ἐμπορεύματα, ὁ πωλητής, ἐὰν εἶναι Ἰθωμαινός, σὲ ἀρίνει αἰονιδίως, εἰσερχεται δὲ ὀπῆς εἰς πρακείμενον μικρότατον θωματιῶν, πλύνεται, καὶ μετὰ ταῦτα γόυυπετεῖ καὶ προτεύχεται, χωρὶς διόλου νὰ τὸν μελῆ οὔτε διὰ σὲ τὸν ἀγοραστῆν, οὔτε διὰ τοὺς ἄλλους διαβάτας. Χάριν οὐδεμίαν, ὅποιοςδήποτε ὑποθέσεως, δὲν παραμελοῦσιν οἱ Μουτουλιανοὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ θρησκευτικοῦ τούτου καθήκοντος.

Ἄκουσας πρὸς αὐτῶν τὴν Φραγκῶν ἀγοραστῆς, κινεῖται ἀμέσως τῶν παρεστῶτων ἢ περιέργεια. Ἐὰν δεῖξῃ μὲ τὸν δάκτυλον μανδύλιον χρυσοῦραντον, σάλια ἰνδικῆ, ἢ ἐμβάδας κεντημένας, αἱ προυργηθόμεναι Ἰθωμαίνες, χαμηλόγουσαι μὲ προσοχὴν τὰ γιάσματά των, πλησιάζουσι διὰ νὰ περιεργασθῶσι καὶ αὐτὰ τὰ ζητούμενα. Αἱ γυναῖκες τῶν ἀπογόνων τοῦ Ὀσμᾶν, ἔχουσι πλειστοτάτην περιέργειαν καὶ αὐτῶν τῶν θυγατέρων τῆς Ἀλβίνως ἐξετάζουσι μὲ προσοχὴν ἀπειρηπτον τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ξένου, καὶ λαμβάνουσι πολλάκις εἰς χεῖρας τὰ χειρόκτια ἢ τὸ βαλάντιόν σου, διὰ νὰ τὰ παρατηρήσωσι, χωρὶς κανὲν νὰ σὲ ζητήσωσι τὴν ἀδειαν. Ἐὰν φορῆς δακτυλίδιον, ἢ ἐγγυς ἄλυτον μὲ σφραγίδας, ἀναστηκόνουσι χωρὶς κάμμιαν συστολήν τὴν χεῖρά σου, ἢ τύρωςιν ἀπὸ τὸ θαλάκιόν σου τὸ ὠρολόγιον. Μίαν τῶν ἡμερῶν εὐρισκόμεν ἐἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀγορᾶς, ὅπου πωλοῦνται κεντημένα μανδύλια καὶ σάκια· (παρατηρητέον ὅτι τὰ ἐμπορεύματα τοῦ αὐτοῦ εἴδους, πωλοῦνται εἰς τὴν αὐτὴν σειράν τῶν ἐργαστηρίων). Ἐνῶ ἡγγελομένη εἰς τὸ νὰ ἐκλέξω, Ὀθωμανὶς τις προσελθούσα ἐκάθησεν ἀποτόμως πλησίον μου, καὶ προσήλωσε τοὺς μεγάλους καὶ μέγανους οὐλοκῶν ἀριθμοὺς φέρονταν βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας, ὀρθαλμού· τῆς ἐπ' ἐμεῖ. Ἐφόρουσαν κατά περιττασίαν

δακτυλίδιον φίλου μου — ἐκ πολυτίμου ἀνθρακίου· ἢ Ὀθωμανὶς λαβοῦσα τὴν χεῖρά μου, τὴν ἐψηλάφεισε με τοὺς λευκοὺς καὶ παχυλοὺς δακτύλους τῆς, καὶ ἐπειτα τὴν ἀφήκε χωρὶς νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς κεῖται τὸ λεγόμενον βεζεστέιον, ἔχον τέσσαρας εἰσόδους καὶ τέσσαρας πύλας μεγάλας καὶ σιδηροτεύκτους, ἀνοιγομένης τὴν πρῶνι περὶ τὴν ἐβδόμην, καὶ κλειομένης τὴν μεσημβριαν. Ἐκεῖ εἶναι ἡ καρδιά τοῦ Βυζαντίου, ἡ ψυχὴ καὶ τὸ ἀρρήκτον τεῖχος τοῦ ἰσλαμισμού. Ἐκεῖ πωλοῦνται ὅπλα, ἀδάμαντας, καὶ ἄλλα εἶδη πολυτίμα. Ἡ ὄροφί του εἶναι ὑψηλοτέρα τῆς ἄλλης, καὶ τὸ φῶς διατοξεύεται ἀμυδρότερον. Πανταχοῦ βλέπεις ξίφη τῆς Δαμασκῶ με λαβίδας ἀδαμαντοκολλήτους καὶ με θήκας πλουσιωτάτας, γυαγαγάγια λαμπρότατα, καὶ τηλεβόλα ἀργυρόχρυσα. Ἐὰν ρίψῃς τὸ βλέμμα σου πρὸς τὸ μῆκος τῆς ἀπεράντου καὶ σκοτεινῆς ἐκείνης αἰθούρας, θέλεις ἰδεῖ μακρὰν σειρὰν πωγίωνων πολιῶν, στεφανομένων ἀπὸ κεφαλοδέσματα λευκότατα. Οἱ Τούρκοι ἐκεῖνοι, ἐμμένοντες εἰς τὰ πατροπαράδοτα, δὲν συγκατένευσάν ποτε νὰ υποβληθῶσιν εἰς τὸς μεταρρυθμίσεις τοῦ Μαχμούτ, οὐδὲ νὰ προσβάλωσι τὰ ἀρχαῖα ἔθιμα τῆς πατρίδος των.

Ἐκεῖ βλέπεις ὀπισφάγους κοιμωμένους, καὶ ἐκμυζῶντας ἐν τοσοῦτῳ τοιμβούκιον ἢ γαργιλιέ, πιστοὺς φύλακας τοῦ νόμου τοῦ Προφήτου, οἵτινες δὲν ἤθελον ἀποφασίσαι οὐδὲ μὲ βανίδα κρατίου νὰ ψύξωσι τὴν γλῶσσαν των, καὶ ἂν ἐπροσφέρετο πρὸς αὐτοὺς καὶ ἀπὸ αὐτὰς τὰς ῥοδοδακτύλους οὐρί. Ἐκεῖ εὐρίσκεις θεοβλαβεστάτους Ὀθωμανοὺς, οἵτινες, πιστεύοντες ἀδιστακτικῶς εἰς τὴν θαυματουργὸν δύνανται τοῦ τάφου τῆς Μέκκας, δὲν υποχωροῦσιν οὐδ' ἐνώπιον τῶν σαρκοβόρων ὀδόντων τοῦ λέοντος.

Κατέτριψα πολλάκις ὥρας δλοκλήρους εἰς τὸ βεζεστέιον θαυμάζων τὸν πλοῦτον καὶ τὴν ὡραιότητά του· ἀξία σημειώσεως εἶναι ἡ εὐγενὴς ὑπεροψία τῶν γηραιῶν ἐκείνων Τούρκων πρὸς τοὺς ἄλλοθενεῖς. Περιφερόμενος μίαν τῶν ἡμερῶν μετὰ τινος Γάλλου φίλου μου, ἴδομεν ὕψασμα περὶ ἀνὸν ἐξάσιον, τὸ ὁποῖον θελήσας ν' ἀγοράσῃ ὁ σύντροφός μου, ἐστράφη πρὸς τὸν διερμηνεῖα του, εἰδείξεν αὐτὸ μὲ τὸν δάκτυλον, κρεμάμενον ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ πωλητοῦ, καὶ ἐζήτησε νὰ τὸ ἴδῃ. Ὁ Ὀθωμανὸς ὄμως ἐξηκολούθει νὰ μᾶς ἀτενίσῃ ἀπαθῶς καὶ κενεῖζων, προσέχων μᾶλλον εἰς τὰ λευκὰ νῆφα τὰ περικαλύπτοντα τὸ γένειόν του παρά εἰς ἡμᾶς. Ὁ Μιχαῆλ Ἄγγελος ἐδύνατο νὰ τὸν μεταχειρισθῇ ὡς ὑπόδειγμα διὰ νὰ ζωγραφίσῃ τὸν Μωῦσῶν ἦτον ἰσχυρὸς, ὠχρὸς καὶ ἀνάληγτος· τὸ πρόσωπόν του ἔμεινεν ἀκίνητον ὡς ἄγαλμα, ἡ κεφαλὴ του ἔφερε κεφαλοδέσιμον σχήματος ἀρχαίου, τὸ βοστρυχῶδες γένειόν του ἦτον ὑπόλευκον, ὁ τράχηλος γυμνός, καὶ τὸ σῶμά του περιετυλισσέτο κομψότατα ἀπὸ πολυπτυχον μανδύαν· δὲν εἶχον ἰδεῖ ποτέ μου μεγαλοπρεπέστερον ἦθος. Ἐφαινετο ἐν τοσοῦτῳ ὅτι δὲν εἶχεν ὄρεξιν νὰ ἔλθῃ εἰς ληψοδοσίαν με ἡμᾶς. Ἐπὶ τέλους ὁ σύντροφός μου, ἀνοίξας τὴν ταμπακοθήκην του, καὶ ὀνομάσας αὐτὸν Ἐφένδη, ἔβαλε τὴν δεξιὰν

ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ τὸν ἐπρόσφερε ταμβάκον. Ὁ Τούρκος ἐμάχρυνεν ἀμέσως ἀπὸ τὸ στόμα του τὸν ἱμαμέν του, καὶ βυθίσας τὸν λιγανὸν καὶ τὸν ἀντιχειρα εἰς τὴν ταμβακοθήκην, ἀνεφώνησεν· ἔβαλα, ἦγον εὐχαριστῶ· προσκαλέσας δὲ ἡμᾶς νὰ καθίσωμεν πλησίον του, ἐξεκρέμασε τὸ ὕψασμα καὶ τὸ ἐξήπλωσεν ἐμπροσθέν μας. Ὁ φίλος μου τὸ ἦγόρασε, καὶ μετὰ ταῦτα παρεμείναμεν παρατηροῦντες ὅπλα, σάλια, ἀρώματα, ἤλεκτρα καθαρώτατα διὰ ἱμαμέδας, μαργαρίτας, φέλλια τῆς ἐποχῆς τοῦ Σουλτάν Σελίμη, καὶ κλήθος ἄλλων πραγμάτων σπανίων καὶ βαρυτίμων. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε φθάσει ἡ ὥρα καθ' ἣν κλείεται τὸ βεζεστέιον, ἐβιάσθημεν νὰ διακοφώμεν τὴν εὐάρεστον καὶ τερπνοτάτην διατριβὴν μας. Ὁ γέρον φίλος μας μᾶς ἀπεχαιρέτισε με μεγίστην χάριν, ὁσάκις δὲ διέβαινον ἀκολουθῶνς διὰ τοῦ μερους ἐκείνου, μ' ἐπρόσφερε τὸ τιμπουκίον του πρὸς ἐνδειξὴν τιμῆς καὶ ἀγάτης.

Δὲν λέγω ὡς ὁ Αὐμαρτίνοσ ὅτι ἡ τουρκικὴ φυλὴ εἶναι ἡ πρώτη ὄλων τῶν ἄλλων τὰς ὁποίας κυβερνᾷ ὁ δάδοχος τοῦ Μωάμεθ· εἶναι ὅμως ἀνατίβροτον ὅτι ὑπάρχει μεταξύ αὐτῶν σπανία ἠθῶν χρηστότης, καὶ τιμιότητος, καὶ πίστις. Πολλάκις ἠγόρασα πράγματα ἀπὸ Τούρκους ἐμπόρους, χωρὶς νὰ τὰ πληρώσω ἄμέσως, καὶ οἱ πωληταὶ μὲ τὰ παρεχώρησαν εὐχαρίστως, χωρὶς νὰ δειξῶσι τὴν ἐλαχίστην ὑποψίαν· καὶ ὅμως πόσαι δολιότητες καὶ κλοπαὶ συμβαίνουσι κατ' ἐκάστην εἰς τὴν πολυανθρωποτάτην καὶ ἀτελεύτητον ἐκείνην πόλιν!

Εἶναι ἀμάρτημα τὸ νὰ ἀναχωρήσῃ τις ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, χωρὶς νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὰ ὀπτανεία τοῦ κεμπάσιου· ὅταν τις φίλος μου με ὠδήγησε πρῶτην φορὰν εἰς ἐν ἐκ τῶν πλέον ὀνομαστῶν κείμενον παρὰ τὸ Βαλιδὲ Χάνι, ἠσθάνθη κλονουμένη τὴν γενναϊότητα τοῦ στομάχου μου, καὶ ἐκλείπουσαι τὴν ἀκαθεκτον πεῖνάν μου. Τούρκος τις καταλιγδωμένος, τὰς χειρῖδας τοῦ ὑποκαμίσου ἔχων ἀνεστραμμένας ὑπερᾶνω τῶν ἀγκῶνων, ἐστέκετο παρὰ τὴν πύλην, καὶ ἠρώτα τοὺς εἰσερχομένους πόσας σούβλας θέλουσι. Ἐπέρα εἰς μικροὺς καὶ λεπτοὺς ὀθελούς ἀπὸ δύο ἐλάχιστα κομμάτια κρέατος λιπαροῦ, καὶ τὰ ἐψῆνε, θέτων ἐπ' αὐτῶν καὶ τὸν ἄρτον τὸν ὁποῖον ἐμελλε νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ξένους. Ὁ φίλος μου, ὅστις κατοικεῖ πρὸ πολλοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν, εἶχε πολλάκις γεύσῃ τὸ περιώνυμον ἐκεῖνο φαγητόν. Εἰσῆλθε λοιπὸν θαρβாலῆες εἰς τὸ ὀπτανεῖον, καὶ, μετὰ δύο του λέξεις, ὁ ἐπιτήθειος μάγειρος, ἀνασχηκτικῶς τὴν πλατεῖαν ἀναξυρίδα του καὶ περισφιγέας τὴν ζώνην του, ἐψῆσε τὸ κεμπάσιον, καὶ βάλων αὐτὸ ἐν τὸς πινακίου ξυλίνου ὁμοῦ με τὸν ἄρτον, μᾶς τὸ παρουσίασεν ἀχνίζον, καθήσαντας εἰς γωνίαν τιμῆς ἐπὶ σακαμίου χαμηλοῦ. Ἐλησμένησ νὰ εἶπω ὅτι ἐνῶ μᾶς ἐπερεν αὐτὸ, τὸ ἀνεκάτωνε χαριέντως με τὰ δάκτυλά του, διὰ νὰ ἐρεθίσῃ βεβαίως πλεόντερον τὴν ὄρεξίν μας. Πρέπει ἐν τοσοῦτῳ νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ εὐωδία, γαργαλίσασα τὸ ὀπταντικὸν αἰσθητήριόν μου, ἠξήσθη ἐπὶ τοσοῦτον τὴν πείνάν μου, ὥστ' ἔλησμένησ καὶ τὰς λιγδωμένας ἀναξυρίδας, καὶ τοὺς γυ-

μνοὺς πόδας τοῦ μαγείρου μας, καὶ ἄλλο δὲν ἔβλεπον εἰσὶν τοὺς ἐπέχοντας τόπου περόνης δακτύλους μου. ἀνεβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἀπὸ τοῦ στόματός μου εἰς τὸ τρυβλίον, καὶ ἀπὸ τοῦ τρυβλίου εἰς τὸ στόμα μου. Ποτέ μου δὲν ἐγεύθην φαγητόν γλυκύτερον! εἶναι ἄρα ἀνάγκη νὰ προσθέσω, πρὸς ἐπικύρωσιν τοῦ λόγου μου, ὅτι καὶ ὁ μέγας δούξ τῆς μεγάλης Ρωσίας Κωνσταντίνος, ἐγεύθη εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ὀλίγον πρὸ ἡμεῶν, κεμπάσιον, καὶ ὅτι ἡ γνώμη του συμφωνεῖ παρομοίως με τὴν ἰδικήν μου; Ν. Δ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΩΔΗ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Εἰς Ἐρωτα.

Ἐσήμενον μεσάνυχτα
Ἢ Ἄρκτος πρὸς τὸ μέρος
Τὸ τοῦ Βρώτου ἐστρεφε,
Τοῦ φαινοῦ ἀστέρος·
Κεῖ ἀπὸ τὸν κόπον ἅπαντες
Οἱ ἄνθρωποι βαρέως
Εἰς τὰς ἀγκάλας ὑπνωττον
Τοῦ ποθητοῦ Μορφέως.
Ὅπότεν, εἰς τὰ πρόθυρα
Ἀπέξω με τὰς χεῖρας
Τὰκ τὰκ ὁ ἔρωσ ἤκουσα
Νὰ μου κτυπᾷ τὰς θύρας.
—Τίς; εἶπα, τίς τὰς θύρας μου
Μεσάνυχτα πατάσσει;
Τίς εἶνε; τίς τοῦ ὕπνου μου
Τὰ ὄνειρα ταρατσει;
—Ἐλ', ἄνθρωπε, τότ' ἔκραξεν
Ὁ Ἐρῶσ, μὴ φοβῆσαι·
Ἐν βρέφος εἶμαι, ἄνοιξε,
Ἄν ἐλετήμων ἦσαι.
Ἀσελῆνον, ὀλόβρεχον
Ἀπόψε ἐπλανήθην,
Λυπήσου με.—Τὸ ἤκουσα
Κ' ἐκάμφηθ, κ' ἐλυπήθην,
Κ' εὐθύς τὸν λύχνον ἀναψα
Καὶ ἀνοιξα. Ἐμβαίνει
Ἐν βρέφος ὡραιότατον!
Φαρέτρα κρεμασμένη
Ἐστόλιζε τοὺς ὄμους του·
Χρυσόπτερον ἐπάτει,
Καὶ τόξον τὸ χεράκι του
Τὸ μαλακὸν ἐκράτει.
Εἰς τὴν ἐστίαν πάραυτα
Τὸ ἔφερα πλησίον
Κ' εἰς τὰς ζεστάς παλάμας μου
Τὰ δάκτυλά του κλείων,
Ἐξέπαυται τὸν Ἐρωτα,
Κ' εἰς τὰ χρυσὰ περὰ του
Ἀποσκογγίζων ἄπλωνα
Τ' ἀστράπτοντα μαλλιὰ του.

Ἄφου καλά δ' ἐξέστανε
Τὰς τρυφεράς του χεῖρας,
Τὸ τέκνον τὸ παμπόνηρον
Τῆς ἀγαθῆς Κυθῆρας,
Μὲ λέγει.—Φέρε, φίλτατε,
Τὸ τόξον μου νὰ ἴδω,
Μὴν ἡ βροχὴ μοῦ τὸβλαψε.—
Ἄθῶσ, τοῦ τὸ δίδω.
Πλὴν φεῦ! εἰς τὸν ταλαίπωρον!
Ὁ ἀσπλαγχοσ με βίαν
Τραβᾷ, κτυπᾷ καὶ μοῦ τρυπᾷ
Τὴν μαύρην μου καρδίαν,
—Μ' ἐρόνευσε! ἐφώναξα,
Ἐγὼ... ἐγὰθην, σκύλε!
Σκληρὲ!—Κ' ἐκείνοσ σύ' γχαῖρε,
Μὲ λέγει, τότε, φίλε
Δὲν ἔχει, βλέπεις, τίποτε
Τὸ τόξον μου· τὸν πόνον
Νὰ καίῃ τὴν καρδίαν σου
Ἐσὺ θ' ἀκούς ἴσον.—
Μ' αὐτὰ μὲ περιεπαίζε
Κ' οὐδὲ στίγμην ἐστάθη
Ὡσ μύτα ἐλαφρότεροσ
Ἐπέταξε κ' ἐγὰθην.

Σ. Κ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτάνου Ἀμουράτου, Τούρκος τις ἐκ τῶν ὑπηκόων του, ἄγαμος καὶ χωρὶς ἄλλων συγγενῶν, ἀποφασίσας νὰ μεταβῇ εἰς Μέκκαν χάριν εὐλαβείας, ἠπόρει εἰς ποῖον νὰ ἀναθέτῃ τὴν φυλακὴν πολυτίμων τινῶν κτημάτων του· ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς ὅτι ὑπῆρχέ τις Χότζας ἀπολαύων μεγίστης ὑπολήψεως, καὶ πεισθεὶς ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ ἐμπιστευθῇ αὐτὰ εἰς χεῖρας ἀσφάλεστέρων, παρακατέθηκε παρ' αὐτῷ σάκκον περιέχοντα ἀδάμαντας καὶ ἄλλοις βαρυτίμοις λίθοις, καταστήσας συγγρόνως αὐτὸν κληρονόμον, ἐὰν τυχὸν ἀπέθνησκε καθ' ὄδον. Καὶ ὁ μὲν Χότζας ὑπεργέθη νὰ ἐκπληρώσῃ εὐσεβῶς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ μέλλοντος προσκυνητοῦ, οὗτος δὲ, ἡτυχοσ ἕκτοτε καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς ὑποψίας, ἀνεχώρησεν. Ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς του ὅταν, ἐπανελθὼν μετὰ τινὰ καιρὸν, καὶ ζητήσας ἀπὸ τὸν Χότζαν τὴν παρακαταθήκην, ἤκουσεν αὐτὸν ἀποκρινόμενον μὲ ὑπόκρισιν ἀκατανόητον, ὅτι δὲν ἐνδεὶ περὶ τίνος ἐπρόκειτο! Ἡ ἀνέλιπτος αὐτῆ ἀπάντησις, τόσῳ μᾶλλον κατετάραξε τὸν προσκυνητὴν, καθόστω δὲν ἐδύνατο, δι' ἑλλειψὶν μαρτύρων, ν' ἀποδείξῃ τὴν κακοήθειαν τοῦ Χότζα. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ζημία ἦτον ἀκαταλόγιστος, ἀπεράσισε νὰ ἀναφέρῃ τὸ συμβάν εἰς τὸν μέγαν βεζυρην. Ὁ μέγας βεζυρῆς, ἰδὼν ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτον δυσεξηγίαστον, ἐπρότειψε τὸν προσκυνητὴν νὰ λάθῃ ὑπομονήν, προσθεὶς ὅτι ἐσκόπευε νὰ υποβάλῃ τὰ διατρέξαντα εἰς τὸν Σουλτάνον. Καὶ τῶντι, ὅταν ὤμιλησε περὶ αὐτῶν τὸν ἡγεμόνα, οὗτος ἀπήτησε νὰ ἐξερευνηθῇ ἀκριβῶς ἡ ὑπόθεσις, καὶ ἐπὶ τούτῳ παρήγγειλε τὸν

βεζύρη να προκλήσει τον Χότζαν, να συμφιλιωθεί μετ' αὐτοῦ, καὶ νὰ τὸν δώσῃ ἐλπίδας ὅτι ἐμελλε νὰ τὸν μεταχειρισθῶσιν ὡς ὄργανον εἰς τὴν διεξαγωγὴν σπουδαιωτάτων ὑποθέσεων. Ὁ βεζύρης ἐξεπλήρωσεν ἀμέσως τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου του, καὶ προκλήσας τὸν Χότζαν, ἐπήνεσε τὸ πνεῦμα, τὴν σοφίαν καὶ τὸν ἀκέραιον χαρακτῆρά του, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν μυρίας ἐλπίδας καὶ ὑποσχέσεις, τὸν ὠνόμασε Χότζαν του, καὶ διὰ νὰ μὴ μὲνη, ὡς εἶπεν, ὁ λύχνος ὑπὸ τὸν μόδιον, ἐξήγησε τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ τὸν παρουσιάσῃ καὶ εἰς τὸν Σουλτάνον ὁ Σουλτάνος τὸν ὑπέδεχθη μὲ ἰσὴν φιλοφροσύνην, καὶ ἀνέθεσεν εἰς αὐτὸν τὴν ἐξέτασιν ὅλων τῶν ἐκκερεμῶν ἐγκληματακῶν ὑποθέσεων, ἀπαιτήσας νὰ συντάξῃ λεπτομερῆ περὶ αὐτῶν ἐκθέσιν, ὅπου νὰ προσδιορίζεται καὶ ἡ ποινὴ ἐκάστου ἐγκλήματος. Ὅλα ταῦτα τὰ δειγμάτα τῆς εὐνοίας ἀπεκοίμισαν τὸν Χότζαν ἀλλ' ἐπὶ πάντε ἢ ἐξ μῆνας καθ' οὓς οὗτος ὑπῆρξε εἰς τὰ ἀνάκτορα, οὔτε ὁ Σουλτάνος, οὔτε ὁ βεζύρης ἐδυνήθησαν νὰ ἀνακαλύψωσι τι ὡς πρὸς τὴν κλοπὴν τῶν πολυτίμων πραγμάτων.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ Χότζας παρουσιάσθη εἰς τὸν Σουλτάνον κρατῶν κομβολόγιον, οὗτινος τὰ ἐννεήκοντα ἐννέα σφαιρίδια ἦσαν κατεσκευασμένα ἐκ κοραλλίου σπανιωτάτου. Παρατηρητέον ὅτι ὁ προσκυνητῆς εἶχε δώσει εἰς τὸν βεζύρην σημείωσιν τῶν ὅσα περιεῖχεν ὁ σάκκος του, καὶ ὅτι μεταξὺ τούτων ὑπῆρχε καὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος κομβολόγιον. Ὁ Σουλτάνος, ὑποπτευθεὶς μήπως τοῦτο ἦτον τὸ τοῦ προσκυνητοῦ, ἐπροσποίηθ' ὅτι ἐθαύμαζε τὴν ὠραιότητά του· ὁ δὲ Χότζας, γονυπετήσας ἀμέσως, καθικέτευσε τὴν Μεγαλειότητά του, νὰ εὐδοκῆσῃ νὰ δεχθῇ αὐτό. Τοῦ Σουλτάνου ἡ ὑπόψις δὲν ἦτον ἀβάσιμος· ἀλλὰ μίαν μόνην ἀπόδειξιν δὲν ἤρκει. Μεταξὺ τῶν ἄλλων πραγμάτων τοῦ σάκκου, ὑπῆρχε καὶ δακτυλίδιον ἀρχαιοτάτης καὶ ἐξαιτίας κατασκευῆς, ἐξ ἐκείνων ἅτινα φοροῦσιν οἱ Τούρκοι ὡς ἀκίς ῥίπτουσι βέλη· εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι ἡ τοξεία ἀποτελεῖ μίαν τῶν συνηθεσιωτέρων διατριβῶν τῆς Ὀθωμανικῆς φυλῆς, εἰς ἣν γυμνάζονται παιδιόθεν καὶ εὐδοκιμοῦσιν. Ὡς δευτέραν λοιπὸν ἀπόδειξιν τῆς κλοπῆς, ὁ Αὐτοκράτωρ ἐτοχάσθη νὰ φέρῃ τὸ δακτυλίδιον αὐτό, τὸ ὅποιον ὑπέθετεν ὅτι ἤθελε φορεῖ ὁ Χότζας ἐὰν τὸν παρελάβανε μετ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐμελλε νὰ τοξεύσῃ. Τοῦ Σουλτάνου τὸ στρατήγημα ἐπέτυχε καὶ ἐνταῦθα· διότι, προφασισθεὶς ὅτι ἐθλάσθη τὸ δακτυλίδιον του ἅμα μετὰ τὴν πρώτην βολήν, καὶ προσθεὶς ὅτι δὲν κατασκευάζονται πλέον δακτυλίδια σφερὰ μετὰ τὸν θάνατον ὀνομαστοῦ τινος ταχίτου, παρεκλήσθη ἀπὸ τὸν Χότζαν νὰ δεχθῇ τὸ ὅποιον οὗτος ἔφερε δακτυλίδιον, ἔργον ὄν τῶν χειρῶν τοῦ ταχίτου ἐκείνου.

Ἐπιστρέψας εἰς τὸ παλάτιον ὁ Σουλτάνος, ἐπροσκάλεσε τὸν βεζύρη καὶ τὸν προσκυνητὴν κρατῶν δὲ εἰς χεῖρας τὸ κομβολόγιον καὶ φορῶν τὸ δακτυλίδιον ἐπροσποιεῖτο ὅτι προσήχητο. Ὁ προσκυνητῆς ἀνεγνώρισεν ἀμέσως καὶ τὸ ἐν καιρὸ ἄλλο· ὁ δὲ Σουλτάνος διατάξας νὰ παρουσιασθῇ τὴν ἐπιούσαν ἐνώπιόν του ὁ Χότζας, ὑπέβαλεν εἰς τὴν κρίσιν του ὑπόθεσιν ὁμοίαν μετὰ τὴν συμβῆσαν μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ προσκυνητοῦ. Ὁ

Χότζας, χωρὶς διόλου νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν περίστασιν ἐκείνην, καὶ θέλων νὰ δεῖξῃ αὐτῆσαν δικαιοσύνην, ἀπεκρίθη ὅτι ὁ ἀρνηθεὶς ν' ἀποδώσῃ τὰ παρακαταθέμενα, ἦτον ἄξιος νὰ κοπανισθῇ ζωντανὸς ἐντὸς δαίμου. Τότε ὁ Σουλτάνος, διατάξας νὰ μετακομιθῶσιν ἐμπροσθέν του τὰ κιβώτια τοῦ Χότζα, εὗρην ἐντὸς αὐτῶν ὅλα τὰ πολυτίμα πράγματα τοῦ προσκυνητοῦ, καὶ δεικνύων σέβας πρὸς τὴν ἀπόρασιν τοῦ ἰδίου τούτου Χότζα, δέταξε νὰ ἐπιβληθῇ εἰς αὐτὸν ἡ ποινὴ τὴν ὁποίαν εἶχε καταγγεῖλει μόνος του πρὸ ὀλίγου. Ἐσκάφη λοιπὸν λακκος ἐν εἴδει ὄλμου, ὅπου ἐξήρθη καὶ ἐκοπανίσθη ὁλόγυμος ὁ κλέπτης. Τὸν λακκὸν τοῦτον ἶδεν ἰδίως ὀφθαλμοῖς πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν ὁ Ταβερνιέρος.

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ.

Πρὸ εἰκοσιδύο περίπου ἐτῶν νέος τις ἐπιτελειώτατος ἀδαμαντοπώλης ἐκ Γερμανίας, Μαυρίκιος Βερλίνος ὀνομαζόμενος, μεταβάς εἰς τὸ Λονδίνον μετήρχετο ἐκεῖ τὴν τέχνην του. Χάρις εἰς τὴν εὐφυίαν καὶ φιλοπονίαν του, τὸ ἔργον του εὐδοκίμησεν, αὐτὸς δὲ ἔλαβε τὴν Ἀγγλικὴν ἐθνικότητα. Μετὰ τινα ἔτη ἐγένετο καὶ τῆς Αὐλῆς ἀδαμαντοπώλης, καὶ ἐσχάτως ἀπέθανεν ἄτεκνος εἰς Λονδίνον, ἀφήσας περιουσίαν δύο ἑκατομμυρίων λιρῶν, ἢ 58 ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

Οἱ πλάγιοι τοῦ συγγενεῖς, ὅλοι κατοικοῦντες εἰς Βερολίνον, παρουσιάσθησαν ζητοῦντες τὴν κληρονομίαν τὰ δικαστήρια ὅμως τῆς Ἀγγλίας δὲν συγκατένευσαν, διότι ἡ περιουσία τοῦ ἀποβιώσαντος σύγκειται ὅλη σχεδὸν ἐξ οἰκιῶν καὶ γαιῶν, κατὰ δὲ τοῦ νόμου τῆς Μεγάλης Βρετανίας, ξένοι δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι κτήματα ἀκίνητα ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ Ἠνωμένου βασιλείου. Εἰς μάτην εἰ ἀπαιτοῦντες τὴν κληρονομίαν, τέσσαρες ἀδελφοὶ καὶ μία ἀδελφὴ, ἐπρωτεῖνον νὰ καταγραφῶσιν Ἀγγλοὶ ἢ πράξις τῶν αὐτῶν, ἀπεκρίθησαν οἱ νομολόγοι τῆς Ἀγγλίας, ἤθειεν εἶσθαι ἀνωφελῆς, καθόσον ἦσαν ξένοι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ τῶν.

Ὅλη λοιπὸν ἡ πλουσία ἐκείνη κληρονομία μεταβαίνει, δυνάμει τῶν βρετανικῶν νόμων, εἰς τὴν βασιλισσάν, δηλαδὴ εἰς τὴν Ἐπικράτειαν· βεβαιούται ἐν τοσοῦτω ὅτι ἡ Μεγαλειότης τῆς, κατὰ τὴν παραδεδομένην συνθήειαν καθ' ὅλας τὰς τοιαύτας περιστάσεις, ἀπεφάσισε νὰ δοθῇ εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος, ἐπὶ λόγῳ ἀποζημιώσεως, ἰκανὴ τις ποσότης χρημάτων.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

Εἰς τὸ φυλλάδιον Ε' τῆς Πανδώρας συνέβη κακὴ τῶν σελίδων διάταξις, τὴν ὁποίαν παρακαλεῖται ὁ ἐπιεικὴς ἀναγνώστης νὰ διορθώσῃ, μεταβαίνων ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς στήλης τῆς 114 σελίδος, ὅχι εἰς τὴν δεξιάν τῆς αὐτῆς σελίδος, ἀλλ' εἰς τὴν ἀριστερὰν τῆς 115 μέχρι τοῦ 21 στίχου, περιλαμβανομένου καὶ τούτου· ἐπειτα ἐπανερχόμενος εἰς τὴν δεξιάν στήλην τῆς 114 σελίδος καὶ, μετὰ τὸ τέλος ταύτης, ἐξακολουθῶν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀριστερᾶς στήλης τῆς 115 σελίδος, ἀπὸ τοῦ 22 στίχου καὶ ἐφεξῆς.

ὑπὸ Γ. Χ. ΖΑΛΑΚΩΣΤΑ. Ἐν Ἀθήναις τύποις Ἰ. Α. Βακαλοπούλου.

Τιμᾶται δραχμῆς μιᾶς. 72 σελίδες εἰς 16^ο.

CH. S. TH. BERND.

Das Wappewesen der Griechen und Römer, mit 900 Abbildungen auf 17 Tafeln, erschien 1841 Bonn, Ed. Weber.

Περὶ τῶν αἰκοσῶμων τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων, μετὰ 900 εἰκόνων. Τιμᾶται δρ. 17.40,

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΒΙΟΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ Νεωτάτη ἐκδοσις, ὑπὸ Καρόλου Sintenis Ἀετιψία, 1841—1846. Πρ. τάλ. 12 ἤτοι δραχ.

55

Ἐπάρχει παρ' ἡμῶν ἐν ἀντίτυπον καλῶς δεδεμένον διὰ δραχ. 44.

Ἀναγγειλαντες εἰς τὰ προλαβόντα ἡμῶν φυλλάδια τὸν τελευταῖον τῆς Βυζαντινῆς τόμον, τὸν ἐν Βόννῃ ἐκδοθέντα, περιέχοντα δὲ τὴν πολιτικὴν καὶ πατριαρχικὴν ἱστορίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ τὰ Ἡπειρωτικὰ, ἐνομίσαμεν χρήσιμον νὰ καταχωρίσωμεν ἤδη ἅπαντα τὸν κατάλογον τῆς ἐκδόσεως ἐκείνης τῶν Βυζαντινῶν συγγραμμάτων.

ΛΕΟΝΤΟΣ ΔΙΑΚΟΝΟΥ Ἱστορία. Περὶ παραδρομῆς πολέμου Κυροῦ Νικηφόρου τοῦ Βασιλέως. Ἄλωσις Κρήτης. ὑπὸ Ἀσίου. 1828. Τόμ. 1. Δρ. 12

ΔΕΞΙΠΠΟΥ, ΒΥΝΑΠΙΟΥ, ΠΕΤΡΟΥ ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ, ΠΡΙΣΚΟΥ, ΜΑΛΧΟΥ, ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ Ἱστορίαι καὶ διάφορα ἄλλα. ὑπὸ Βεγκέρου καὶ Νειδούρου. Τόμ. 1. 1829. 13,50

ΚΩΝΣΤ. ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΥ. Κωνσταντινου βασιλέως ἔκθεσις τῆς βασιλείου τάξεως. Περὶ τῶν θεμάτων ὑπὸ Ρεϊσκιου. 1829—1830. Τόμ. 3. Δρ. 46

ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ τοῦ ΓΡΗΓΟΡΑ Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας λόγοι ΚΔ. ὑπὸ Σκοπείου. 1829—1830. τ. 2. 26

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ Ἱστορίαι καὶ διάφορα ἄλλα. ὑπὸ Βεγκέρου καὶ Νειδούρου, 1829, τ. 1. 13,50

ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΑΛΑΛΑ Χρονογραφία. ὑπὸ Δινδορφίου. 1831. τ. 1. 17

Chronicon Pascale ὑπὸ Δινδορφίου. 1832. τ. 2. 28

ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΩΣ Ἱστορία. ὑπὸ Δινδορφίου. 1833—1838 Τόμ. 3. 44

1. ΔΟΥΚΑ, Ἱστορ. βυζαντινῆ (1342—1462). ὑπὸ Ἐμ. Βεγκέρου. 1834. τ. 1. 13,50

ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΥ ΣΙΜΩΚΑΤΤΑ Ἱστορία (582—602). ΓΕΝΕΣΙΟΥ βασιλείου (813—867). ὑπὸ Λαχμάνου. 1834. Τόμ. 1. 12

ΝΙΚΗΤΑ ΧΩΝΙΑΤΟΥ Ἱστορία (1118—1206) ὑπὸ Ἐμ. Βεγκέρου 1835. τ. 1. 20

ΑΓΑΘΙΟΥ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΟΥ, Ἱστοριῶν τόμοι 3. ὑπὸ Νειδούρου τόμ. 1. 8,70

ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΝΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ Ιστοριῶν βιβλία Δ. Ὑπὸ Σκοπενίου, 1835, ἄδρ.	
Γ. 3.	36
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΧΥΜΕΡΟΥΣ Μιχαὴλ καὶ Ἀνδρόνικος Παλαιολόγος. Ὑπὸ Ἐμ. Βεκκέρου, 1835, τόμ. 2.	35
ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΙΝΝΑΜΟΥ Ἐπιτομὴ τῶν κατορθωμάτων Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ καὶ Νικηφόρου Βρυεννίου Ἱστοριῶν βιβλ. Δ. Ὑπὸ Μαϊνεκίου ΠΓ. 1836.	15
ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΥ ΓΑΥΚΑ Βίβλος χρονικὴ. Ὑπὸ Ε. Βεκκέρου I. Τ. 1836.	15
ΜΕΡΟΒΟΔΟΥ ΚΑΙ ΚΟΡΙΨΠΟΥ Ἱστορία. Ὑπὸ Ε. Βεκκέρου Τ. I. 1836.	12
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΑΝΑΣΣΗ Σύνοψις Ἱστορικὴ διὰ στίχων. ΙΩΗΛΟΥ Χρονογραφία ἐν συνόψει. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ Χρονικά. Ὑπὸ Ἐμ. Βεκκέρου, 1837, Τ. I.	15
ΖΩΣΙΜΟΥ Ἱστορία νέα. Ὑπὸ Ἐμ. Βεκκέρου. 1837 Τ. I.	11
ΙΩΑΝΝΟΥ ΛΥΔΟΥ Ἐκ τῶν περὶ μηνῶν. Περί ἀρχῶν τῆς Ρωμαίων πολιτείας. Περί διοσημείων. Ὑπὸ Ἐμ. Βεκκέρου 1837. Τ. I.	11
ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ, Ἐκφρασις τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας μὲ εἰκόνας ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΠΙΣΙΔΟΥ Ἐἰς τὴν κατὰ Περσῶν ἑκαταετησίαν Ἡρακλείου τοῦ βασιλέως. ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ Ἱστορία σύντομος. Ὑπὸ Ἐμ. Βεκκέρου. I. Τ. 1837.	12
Οἱ ΜΕΤΑ ΘΕΟΦΑΝΗΝ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΜΕΝΙΑΤΟΥ Περί ἀλώσεως Θεσσαλονίκης. ΣΥΜΕΩΝ ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ Χρονογραφία. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ Βίαι τῶν νέων Βασιλέων (813—944). Ὑπὸ Ἐμ. Βεκκέρου, I Τόμ. 1838.	12
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΚΕΔΡΗΝΟΥ Σύνοψις Ἱστοριῶν ἀπὸ κτίσεως κόσμου—1057. ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΚΥΛΙΤΖΗ Ἐπιτομὴ Ἱστοριῶν. Ὑπὸ Ἐμ. Βεκκέρου. Τόμοι 2. 1838—1839.	40
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΡΑΝΤΖΗ Χρονικόν. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΚΑΝΑΝΟΥ Διήγησις περὶ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει γεγονότος πολέμου κατὰ τὸ 1422. ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ Περί τῆς τελευταίας ἀλώσεως τῆς Θεσσαλονίκης. Ὑπὸ Ἐμ. Βεκκέρου, 1838. I. Τ.	12
ΤΟΥ ΣΟΦΩΤΑΤΟΥ ΚΟΥΡΟΠΑΛΑΤΟΥ Περί τῶν ὀφφικιαλίων τοῦ Παλατίου. Παρεχθελαι ἐκ τῆς βιβλίου τοῦ χρονικοῦ περὶ τῶν πατριῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Περί τῆς σχηματογραφίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Περί ἀγαλμάτων, στηλῶν καὶ θεμάτων τῆς Κωνστ. Περί τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ὑπὸ Ἐμ. Βεκκέρου Τ. I. 1839.	9
ΑΝΝΗΣ ΤΗΣ ΚΟΜΝΗΝΗΣ Περί τῆς βασιλείας τοῦ πατρὸς αὐτῆς Ἀλεξίου. Ὑπὸ Σκοπενίου Τ. I 1839.	10
ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ Χρονογραφία Ὑπὸ Κλασσίνου. 2, Τ. 1839—41.	35
(ὁ δεῦτερος τόμος περιέχει τὴν Ἑκκλησιαστικὴν ἱστορίαν τοῦ Ἁνασ. Βιβλιοθηκαρίου.)	
ΕΦΡΑΙΜΙΟΥ μοναχοῦ Ἱστορία. Ὑπὸ Ἐμ. Βεκκέρου I. Τ. 1840.	9
ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΖΩΝΑΡΑ Χρονικόν μέχρι 1118. Ὑπὸ Μ. Πινδέρου 1842. Τ. 2.	28
ΛΕΟΝΤΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ Χρονολογία (813—949) καὶ ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ περὶ ἀλώσεως Θεσσαλονίκης. Ὑπὸ Ἐμ. Βεκκέρου Τ. I. 1842.	13
ΔΑΝΟΝΙΚΟΥ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΟΥ, Ἀποδείξεις Ἱστοριῶν, δέκα. Τόμος 1, ἔκδοσις Βεκκέρου. 1843.	14